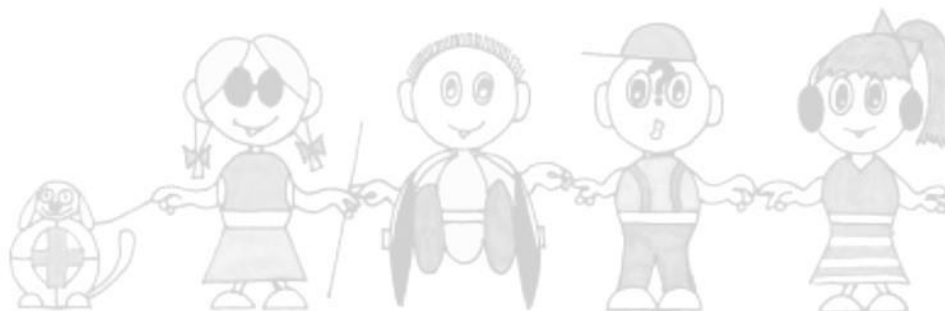

**A Kalocsai Nebuló EGYMI, az ÉFOÉSZ
és a Bajai Tankerületi Központ
Szépirodalmi Pályázata a
Fogyatékos Emberek Világnapja
Alkalmából**

PÁLYAMŰVEK

2018.

**BAJAI
TANKERÜLETI
KÖZPONT**

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék.....	1
Az élet értelme	3
Keressük egymást!.....	6
Interjú Nikivel a Vakok Világnapja alkalmából	9
Egy péntek délután.....	12
A Bátyus	14
Az én hősöm	15
Az én történetem.....	17
A zene ereje	18
FÉNY	20
Fogyatékkal élő embertársaink.....	24
Lara és a beszélő zongora	27
Az első magyar vak motoros.....	30
Miben vagy te más, mint én?	32
Előítélet.....	33
Betegség.....	34
Jani története	35
Vélemény	36
<i>Az Élet Leckéje</i>	37
Szeretettel.....	40
Akarom.....	42
Az álom.....	44
Egy Down-szindrómás gyermek élete szülői szemmel.....	46
Lebegés	50
Lehetne, hogy szeress?	55
Mert mi, mi vagyunk.....	57
Ő sem más	58
Sötétség.....	59
Tedd oda magad!	60
Kosárlabda keréken	61
Bezárva.....	62
Ne tégy köztük különbséget!.....	63
Wekerlén	64
Egy vak ember élete	68
Egy elfogadóbb világért: Mozgássérült ismerősöm története.....	69

Az én hősöm	71
A szeretet mindent legyőz	74
Te is lehetnél!	76
A többi néma csend	79
Köszönet mindenért	85
Gyermekek!	86
Éltrevalók	88
A lány, aki 17 éves volt... ..	89

Pályázó neve: Aladics Abigél 8.

Intézmény: Dávodi Forrás Általános Iskola

Felkészítő pedagógus: Király Melinda

Az élet értelme

- Boldog születésnapot!- kiáltott fel egy középkorú asszony.

- Már 15 éves lettél? Hogy múlik az idő!- mondta kissé búsan egy férfi.

Egy asszony és egy férfi, egy anya és egy apa. Igen, ők voltak Rebeka szülei.

- Minden évben eggyel idősebb leszek! – ezt viszont már Rebeka mondta, az ünnepelt.

Ez eddig egy átlagos történet is lehetne. De nem, mégsem az...

Mivel, hogy Rebeka nem egy átlagos tinédzser, hanem egy testi fogyatékkal élő. Bár ezt így nem szabadna mondani, hiszen Rebekának és az ő családjának egy átlagos 15 éves lány. A lány nem szereti, nem engedi, hogy sajnálják őt. Rajzművésznek készül és ebben a tervében nem sokan támogatják, hisz az ő testi fogyatéka éppen az, hogy nincsen keze. De a rengeteg gyakorlás után megtanult, lábbal rajzolni. Olyannyira, hogy egyre többen becsülik a lányt kitartó erőfeszítéséért. Rebeka születésnapján az édesanyja az élet értelmének nevezte lányát. A lány meghatottan kérdezett vissza.

- Én? Én, a nyomorék lány, akinek meg sem kellett volna születnie? – és ezzel sírva szaladt szobájába.

A szülők szomorkodva ültek magukra maradva, végig gondolva az elmúlt 15 évet. Ők minden pillanatát ezeknek az éveknek úgy élték meg, hogy a lányuk valóban az életük értelme. Nehezen viselik, hogy gyermekük nem tudja elfogadni az élet rájuk rótt terhét.

A kislány a szobájában, hogy kifesse magából bánatát egy képet készített, melyen a család volt látható a születési torta mellett. Szomorúsága ellenére a kép mégis csodálatos lett, hiszen a színek, a fények, az árnyékok összhatása tökéletesen visszaadta az ünnep meghitt hangulatát.

Rebekát az iskolában nehezen fogadták el testi fogyatéka miatt, ezért nem igazán szeretett a közösségbe járni. Osztálytársai azt sem értették igazán, hogy miért kell neki erőnek erejével képeket készíteni. Mikor belépett az osztályba rögtön társai provokálni kezdték:

- Na, itt a nagy művésznk! Hol hagytad a ceruzád? Talán a lábujjad között?

Ekkor a padosrok közül felemelkedett egy szemüveges fiú, aki kérdőre vonta osztálytársait, hogy miért bántják mindig a lányt. Ő volt az, aki mindig megvédte Rebekát, hiszen szerelmes volt a lányba. A lány félve ránézett a fiúra és megköszönte a pártfogását és halkán csak annyit mondott:

- Köszí, de már rég óta nem figyelek rájuk.

A csöndet ekkor az iskolarádió mikrofonjának hangja törte meg, amely azt recsegte, hogy mindenki menjen az aulába, mert itt vannak az akadémiáról. Mindenkinek a gyomra ökölbe rándult, mert a bizottság a legtehetségesebb, legjobb tanulót választja ki azért, hogy egy teljes évig ösztöndíjban részesítse.

Az osztályból egy lány, akit Rékának hívnak, már rögtön ki is húzta magát, hiszen már hetek óta mindenki azt suttogta, hogy ő lesz a győztes. Rebeka reménytelenül ülve maradt a helyén, amikor mellé lépett Krisztián, a csendes fiú és kézen fogta. Az előtérben álltak egymás kezét szorongatva és várták az eredményhirdetést. A Képzőművészeti Akadémiáról érkezett zsűritagok hosszan dicsérték azt a diákot, aki a legjobban megérdemli az ösztöndíjat. A legvégén mondták be a nevet, és az Szabó Rebeka neve volt.

A lány társai előtt, kissé összehúзва magát ment fel a színpadra és vette át könnyes szemekkel az elismerő oklevelet. Lassan Rebeka könnyei azonban örömkönnyekké váltak, miközben hallgatta azt a sok szépet, amit róla mondtak. Nagy nehezen felitatta a könnyeit és végre meg tudott szólalni:

- Azt mondták a szüleim, én vagyok az élet értelme, én ezt sohasem hittem el nekik. Mindig azt mondtam, hogy meg sem kellett volna születnem. De most már tudom, hogy igen is élnem kell azért, hogy megmutassam a hozzám hasonlóknak, hogy az életnek igen is van értelme és az övékének is van, ha megtanulják elfogadni és elfogadtatni önmagukat.

A teremben csend van még mindig, majd óriási tapsviharral köszöntik a lányt. Meghatottan állak, néhányan könnyeiket törölgetik. Most már csak egy valaki nem sír, az pedig Rebeka, aki tudja, hogy most van itt a pillanat, melyre annyira vágyott.

Pályázó neve: Valkai Laura 7.

Intézmény: Dávodi Forrás Általános Iskola

Felkészítő pedagógus: Kender Adrienn Brigitta

Keressük egymást!

Nem régen történt meg ez a csoda,
mikor osztályunk elutazott ,de nem akárhova.

Fejünkben gondolatok megannyi sora,
vajon miért megy osztályunk pont oda.

Ahogy körülnéztem, nem volt semmi rendkívüli,
körülöttem csak gyerek volt mindenki.

Kérdezheti így aztán bárki,
hogyan erről, miért kell rímeket faragni.

Annyit mondok most, hogy ezek a gyerekek kicsit mások,
de utam során, ezt te is meglátod.
Számomra ez egy új világ,
elgondolkoztam, itt mi is vár rám.

Egyszer egy kislány fogta meg a kezemet,
mosolyogva mondta, hogy ő engem körbe vezet .
Először csak ott álltam és nem tudtam mit mondani,
láttam, hogy a többiek is kíséri valaki.

Csak mentem és hallgattam
a szívem kalapált gyorsan.
Körülöttem csak olyanok álltak,
kiket a valóságban még nem láttam.
Volt köztük vak, nagyothalló, mozgáskorlátozott, siket
de lelkemet egy Down kóros kislány fogta meg.
A szeretetet mi belőle árad,
lelkünkben ettől melegség támad.

Ők nem ismerik a rosszat, csak a jót keresik,
nagyon furcsa nekik, ha ezt nem lelik.
Szótárjukban nincs gyűlölet vagy harag
jó volt látni, hogy az élet nekik is oszt lapokat.

Sok embernek ezeket a belső értékeket még meg kell tanulni,
elleshetnénk tőlük, hogy hogyan kell szeretni.

Volt lehetőségem egy mozgáskorlátozott fiúval beszélgetni,
aki elmesélte, hogy nagyon jól tud zongorázni.
Versenyekre jár, s ekkor nevetve mondta,
kicsit hazudik, mert őt a széke gurítja.

Ekkor én csak néztem, és nem tudtam erre mit mondani,
de ő csak legyintett, és arra kért, ezen nem kell annyit rágódni.
Csak fogadjam el, hogy ők kicsit mások,
és ne akarjam megváltani a világot.

Sajnálni őket soha nem szabad,
mert sok sorstársuk, úgy sem érti azt.
Ha lehet segítsek nekik kibontakozni,
hogyan az életben előbbre tudjanak jutni.
A nap végén egy csörgőlabda meccsen jártam,
melyet a vak gyerekek már nagyon vártak.
Barátaim úgy gondolták a nyerő csapatban vannak,
hisz vak ellenfeleikkel szemben ők mindent látnak.

Kegyetlen az élet kiderült nyomban,
mert szemeiket bekötözték, és szívük megdobbant.

A küzdelem nagy volt, a győzelemnek annyi,
a vereséget el kellett fogadni.
Minden embernek ezeket az élményeket meg kellene élni,
hogyan később gyermekeiknek tovább tudják adni.

Látogatásunk első perceiben, mikor szorongva álltam,
a rémületet az arcomon láttam.

De egy-két óra múlva rá kellett jönni,
hogyan ők is mondhatják ránk, ezek a látogatók mások voltak, mint mi.

Megtanultam, hogy őket is nyitott szívvel kell elfogadni,
nem mindjárt véleményt formálni.

Ahhoz, hogy őket elfogadjuk, még sokat kell fejlődni,
de talán a világ meg tud ezzel birkózni.

Pályázó neve: Nagy Natália és Szűcs Kamilla 8.

Intézmény: Dávodi Forrás Általános Iskola

Felkészítő pedagógus: Király Melinda

Interjú Nikivel a Vakok Világnapja alkalmából

Október 15-én, a Vakok Világnapján meghívtunk iskolánkba egy látássérült ismerősünket. Azt a riportot szeretnénk leírni, melyet Nikivel, a vak lánnyal készítettünk, melyből a végére megtudtuk, hogy milyen is az ő élete.

- Tudod-e mi okozta a vakságodat? – kérdeztük tőle kissé félve.
- Igen, egy genetikai probléma miatt nem látok. - válaszolta barátságosan, jelezve felénk, hogy bátran kérdezhetünk a problémájáról.
- Érzékelsz-e valamit a külvilágból?
- Csak fényt érzékelek, azt is csak akkor, ha az erős fényforrásból érkezik. - mondta Niki.

Ez után kíváncsian kérdeztük meg tőle, hogy így hogyan tanult meg írni és olvasni.

- Először braille-ben, ami a pontírást jelenti, aztán később megtanították a számítógépen a tíz ujjas gépírást. - mondta, mintha ettől semmi nem lenne természetesebb.
- Milyen eszközöket használhatsz a tanuláshoz?
- A laptopomat, illetve régebben braille- könyveket, de az utóbbi időben csak digitálisan tanulok.
- Mikor hiányzik legjobban a látásod?
- Egyáltalán nem hiányzik. Képeket szívesen nézegetnék, de mivel nem tudom milyen látni, így nem hiányzik. - mondta Niki mosolyogva.

Itt szeretnénk leírni, hogy Nikiről tulajdonképpen Melinda nénitől hallottunk, hiszen az előző iskolájában az ő tanítványa volt.

- Úgy hallottuk Melinda nénitől, aki régebben tanított téged, aki nekünk a magyar tanárunk, hogy zenélsz is. Hogyan tudsz kottát olvasni?
- Egyáltalán nem tudok kottát olvasni, zenét hallás után tanulok, csak a fülemre hagyatkozom.
– válaszolta kissé énekelve.
- Tesiből felmentett voltál?

- Általános iskolában nem, viszont a gimnáziumban már igen. Helyette gyógytestnevelésre járok. Nem mondanám, hogy ez a kedvenc időtöltésem. – válaszolta huncutul.
- Hogyan teltek a rajz- és technika óráid?- kérdezte Nati.
- Alsó tagozaton ugyan úgy alkottam, mint a többiek, felsőben viszont felmentettek.
- Hogyan tudtad elképzelni alsóban a színeket?
- Soha nem láttam színeket, ezért sehogy sem tudom elképzelni őket, nekem mindegy volt, hogy piros, zöld, kék, sárga színes volt a kezemben.

Válaszait csodálkozva hallgattuk és egyszerűen nem értettük, hogy hogyan volt képes így suliba járni. Ezután az osztálytársairól faggattuk:

- Hogyan fogadtak be az osztályba? Éreztél-e fogyatékoságod miatt bántást?
- Az általános iskolában nem igazán segítettek, gimnáziumban egy fokkal jobb volt. Itt a tanárain nagyon segítőkészek voltak, az osztálytársaim pedig a közlekedésemet segítették.

Most, hogy a napi kötelező programjairól kifaggattuk, arra voltunk kíváncsiak, hogy hogyan tölti szabadidejét.

- Mi a hobbid? - kérdezte Kamilla.
- Nagyon szeretek énekelni, zongorázni, illetve a barátaimmal beszélgetni, de a laptopomon vagy a telefonomon is szívesen játszom.
- Hogyan olvastad el a kötelező olvasmányokat?
- Szerencsére ma már nagyon sok könyvhöz hozzá lehet jutni hangos könyv formájában. Nekem van egy elektronikus képernyő olvasó programom, mely szintén segíti az olvasást.

Lehetséges, hogy ezt az ötletet lopni fogjuk Nikitől a következő kötelező olvasmánynál.

- Melinda néni mesélte, hogy verseket is írsz. Melyik téma foglalkoztat igazán?
- Nincs konkrét téma, akkor szoktam írni, amikor bánt valami. De azt nem szeretném elmondani senkinek, ezért burkolva leírom, így aztán szomorú verseim vannak.
- Hogyan tudsz tájékozódni új környezetben?
- Sajnos segítségre szorulok leginkább, nagyon jó GPS alkalmazások vannak vakoknak telefonokra, de annyira drága, hogy nem tudtam még megvenni.
- Szoktál-e olyan nyári táborba menni, ahol a többiek is látássérültek?

- Igen, szinte minden nyáron ellátogatok úgynevezett integrációs táborokba, melyek Budapesten kerülnek megrendezésre.
- Táncoltál-e már életedben valaha, és ha igen, akkor ezt hogyan élted meg?
- Egészen hatodikig néptáncos voltam, utána sajnos felmentett lettem egy balesetem miatt, majd nyolcadikos koromban keringőztem, ami felemelő érzés volt.
- Volt-e olyan, amit nagyon szeretnél volna kipróbálni, de a vakságod akadályozott ebben?
- Képeket szerettem volna szerkeszteni, de a vakságom akadályozta, ezért a zeneszerkesztéssel próbálkoztam, ami többé-kevésbé sikerült is.
- Érettségi után mit tervezel, mi szeretnél lenni?
- Mindenképpen szeretnék egyetemre menni és ott nyelvekkel foglalkozni.
- Van-e szerelmed, és ha igen, hogyan ismerkedtetek meg egymással? És mindegy-e számodra, hogy a fiú látó, vagy sem?- kérdeztük tőle kissé bátortalanul.
- Szerelmem nincs, de van egy pár fiú barátom, akik sorstársaim és nagyon jóban vagyunk. Nekem nem fontos, hogy látó vagy sem.

A beszélgetés végén megköszöntük Nikinek az őszinte válaszait és hogy beavatott bennünket az életébe. Elmondta mennyire jól esik neki az érdeklődés, hiszen a saját megszokott környezetében ő már egyáltalán nem számít különlegesnek. Megbeszéltük Nikivel, hogy a kapcsolatot továbbra is tartjuk, hiszen e-mailben tudjuk egymást tájékoztatni életünk újabb eseményeiről.

Pályázó neve: Ujvárosi Márton 7.A

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Gesztesi Tímea

Egy péntek délután

Egy hűvös, őszi péntek délután volt, amikor kopogtak az ajtón. Én a szobámban olvastam, ezért anyukám nyitott ajtót. Egy kis idő múlva nyílt a szobám ajtaja is, és egy jó barátomat pillantottam meg. Máté volt az.

Mátéről annyit kell tudni, hogy születése óta autizmussal küzd. Néhány évvel ezelőtt ismerkedtünk meg, mivel a szüleink már nagyjából harminc éve munkatársak. Régen sokkal gyakrabban találkoztunk, úgy hetente jártam hozzájuk filmet nézni, viszont az az idő elmúlt. Manapság már nem tartjuk ennyire szorosan a kapcsolatot, mégis úgy gondolom, hogy jó barátok maradtunk. Nemrég lett tizennyolc éves, ezért elmentünk például egy közös filmnézésre Kecskemétre.

Máténak ugyan nincs túl sok barátja, én viszont igazán megbecsülöm őt barátként, ugyanis nagyon odafigyelő, kedves és elfogadó. Azokkal szemben, akik közel állnak hozzá, mindig segítőkész és gondoskodó. Véleményem szerint sokkal több barátot érdemelne, mivel olyan jószívű emberrel, mint amilyen ő, ritkán találkozni, a zárkózottsága miatt viszont nehéz új emberekkel barátkoznia. A személyisége igazán különleges, egyedi. A betegsége ellenére igazán okosnak és találékonynak vélem, humorosnak és megértőnek.

Míg a szüleink egy forró kávé mellett konzultáltak az ebédlőben, mi videójátékokkal töltöttük el az időt. Nagyjából fél óra múlva elhatároztuk, hogy négyesben meglátogatjuk a Kubikus parkot. Mikor kiértünk a parkhoz, Máté és én rögtön megindultunk a felnőttjátszóter irányába, míg édesanyáink egy padon helyet foglalva, ott folytatták a csevegést, ahol abbahagyták. Miután már többszörösen kipróbáltunk minden eszközt a park játszóterén, hirtelen meg is untuk az ottlétünket, és továbbálltunk.

Mindeközben Máté barátom jónak látta, hogy megossza velem véleményét a túlsúlyommal kapcsolatban. Ezt azt jelentette, hogy nagyjából félpercenként megerősítést kaptam arról, hogy én nem is vagyok kövér. Ez ugyan nem volt igaz, mégis jólesett. A következő célpontunk az Orchidea cukrászda volt. Itt két-két gombóc fagylalt mellett beszélgettünk a napunkról és arról, hogy többször kellene találkozoznunk. Ezután viszont sajnos már esteledett, ezért nem volt időnk

másra. Mátééknak menni kellett, ezért hazafuvaroztak minket, majd az otthonuk felé vették az utat.

Ez a nap azért volt igazán jó számomra, mert azzal a tudással gazdagodtam, hogy nem számít, milyen tulajdonságokkal rendelkezik valaki, egy esélyt megérdemel, ugyanis ki tudja, később talán nagyon jó barátok lesztek.

Pályázó neve: Kapitány Petra 5.a

Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája

Felkészítő pedagógus: Kocsisné Somogyi Gyöngyi

A Bátyus

A bátyám autista. Nehéz neki az élet, mert nehezebben tud megérteni dolgokat, de a zenéhez nagyon ért. A bátyámnak abszolút hallása van, és nagyon tud zongorázni. Elektronikus zongorája van, amin zenét lehet hallgatni.

Emlékszem, amikor még picik voltunk, és hallgattunk egy zenét, amire hangokat nyomott. Pár hónapja már úgy játszott, mintha kényszerítették volna őt. Ma már több, mint hat éve zongorázik, és ebben az évben már hegedül is. Sokat gyakorol, és nagyon komolyan is veszi. Ha így folytatja, akár zeneszerző, zongoraművész is lehet.

Ki nem hagyhatom azt se, hogy ahhoz képest, hogy most kezdte a hegedűt, nagyon jól játszik, és evvel is viheti valamire.

Szereti az autós játékokat is. Ebből következően több mint 40 kisautója van, de lassan az 50-et is meghaladja. Szeret velem is autósat játszani.

Apa a példaképe, mivel ő nagyjából 7 hangszeren játszik, ezért a nappali úgy néz ki, mint egy hangszerbolt. Jár szolfézásra, zongorára és hegedűre is, és mindemellett az iskola. Nagyon nehéz ez így neki, de nagyon kitartó.

Én nagyon szeretem, és nagyon tisztetem őt, mert attól, hogy autista, még nem azt jelenti, hogy: béna, felelőtlen és bunkó, mert az én bátyám kedves, okos és nagyon-nagyon jószívű.

Pályázó neve: Tóth Kinga

Intézmény: Szent Asztrik Katolikus Általános Iskola Szakmár

Felkészítő pedagógus: Lovasiné Mácsai Ildikó

Az én hősöm

Saját élményemet szeretném Önökkel megosztani.

Bekerültem egy messzi kórházba a betegségem miatt. Egy szobába kerültem egy „fura” fiúval. Először megijedtem tőle!

Hogy miért volt fura?

Egyrészt olyan furán nézett ki. Szerintem jóval idősebb lehetett, mint én, de nagyon kisfiúsan viselkedett. Állandóan kérdezte anyukáját „anya szeretsz még?”, vagy mondta „anya szeretlek”. Mire anyukája mindig türelmesen, szépen válaszolt „igen Sanci, szeretlek”

Másrészt mindent másként csinált, másként járt, beszélt, érdekesen evett, ivott. Máshogy viselkedett vele mindenki.

Kis idő elteltével elkezdtem hozzá beszélni. Először nem szólt hozzám, nem válaszolt a kérdéseimre. Majd anyukája megnyugtatta, hogy ne féljen tőlem, nem fogom bántani. Elmondta, hogy Sanyinak hívják, és hány éves, hogy van még négy testvére. Sokat játszik telefonon, mert sajnos ideje nagy részét kórházban tölti.

Elkezdünk beszélgetni az anyukájával. Ő elmesélte, hogy milyen viszontagságokon mentek keresztül. Furán hangzott a betegség neve amit mondott: Down – szindróma. Születésekor oxigén hiányos állapotba került. Az orvosok harcoltak az életéért és sajnos csak rövid életet jósoltak neki. Ahhoz képest már 17 éves, és boldogan éli életét. Mindennek örül. Annak, ha süt a nap, ha anyukája mosolyog, ha otthon lehet. Akkor elgondolkodtam azon, hogy nekem ezek a dolgok fel sem tűnnek, pedig nekem is örömet okoznak.

Szülei és testvérei odaadó módon segítenek neki az élet rögös útján. Nagyon hosszú út áll mögöttük, és még nehezebb kihívásokkal néznek szembe. Sajnos a génhiba miatt szervei nem úgy működnek, mint ahogy kellene. Most épp a veséje miatt volt kórházban. Apukája és testvérei több órát utaztak azért, hogy találkozhassanak vele. Anyukája taníttatta írni és olvasni, és már a saját nevét képes egyedül leírni. Eltöprengtem azon, hogy nekem milyen egyszerű leírni a nevem, vagy könnyű elolvasnom bármit. Sancinak több évbe került, mire a saját nevét

le tudta írni. Nagyon sok időt töltöttünk együtt, és azt mondta, hogy ebben a pár napban az volt a legjobb, hogy velem játszhatott. Orvosok járkáltak ki- be a kórterembe, mindannyian Sancihoz jöttek. Olyankor ő zárkózott lett, szótlan, és a paplan alá bújt. De mikor elmentek és szóltam, hogy „kukucs”, akkor egyből mosolyogva bújt elő zárkózott kis világából. Folytattuk huncutkodásainkat.

Néhány nap múlva elérkezett a búcsú pillanata. Engem végre hazaengedtek. Örömmel, de fájó szívvel jöttem haza. Tudtam, hogy kicsi az esélye, hogy újból láthatom őt. De úgy búcsúztunk el, hogy bejelöltük egymást egy közösségi hálón, és az anyukája segítségével a mai napig tartjuk a kapcsolatot.

Az a rövid idő, amit vele tölthettem, ráébresztett arra, hogy nem kell félni attól, aki „más”. Az ő szemében én vagyok „más”, én viselkedem furcsán. Megtanultam tőle, hogy az élet apró dolgainak is lehet és kell örülni. Beleláthattam a türelem világába. Ilyen türelmes és szeretetteljes emberekkel nem találkoztam még, mint Sanci családja.

Igaz a mondás: „A látszat néha csal!” Nyitni kell felé, meg kell ismerni, mert ilyen csupa szív kis hőssel nem találkoztam még.

Pályázó neve: Vörös Noémi 7.

Intézmény: Szent Asztrik Katolikus Általános Iskola Szakmár

Felkészítő pedagógus: Lovasiné Mácsai Ildikó

Az én történetem

Sziasztok! Léna vagyok, 15 éves, fogyatékkal élő. Most elmesélem, hogyan lettem az.

10 évesen épp olyan boldog, egészséges lány voltam, mint a barátnőim. A barátaimmal elítéltük a fogyatékkal élő embereket. Egyszerűen nem is vettük őket emberszámba. Egyik nap anyukámmal vásárolni mentünk Budapestre. Hazafelé nagyon sötét volt már. Hirtelen elénk ugrott egy őz. Anyukám nagyon megijedt, és félre rántotta a kormányt. Áttértünk a másik sávba, majd nekicsapódtunk egy kamionnak. Olyan gyorsan történt az egész, hogy szinte fel sem fogtam. Arra eszméltem hogy anyukám kérdezzet:

- Jól vagy, kislányom?

Mire én csak ennyit mondtam:

- Nem érzem a lábaim!

A kamion sofőrje nem sérült meg, ő ekkor már hívta a mentőket. Anyukámra nézve láttam, hogy tiszta seb az arca. Azt mondta, hogy nagy fájdalmat érez. Aztán megérkeztek a mentősök is. Engem mentőhelikopterrel szállítottak kórházba, anyukámat pedig autóval. A kórházba érve azonnal megvizsgáltak. Beigazolódott, amitől féltem: derektól lefelé lebénultam. Anyukám megúsza egy kulcsfonttöréssel. A nővérek értesítették apukámat, aki pár óra múlva megérkezett hozzánk. Anyukámat még aznap megműtötték. Másfél hétig voltunk kórházban. Ez idő alatt a házunk akadálymentesített lett, hiszen életem hátralévő éveit tolószékben kell töltenem. Engem nagyon megviselt. Megváltoztam, tolószékre kerültem. Nem sportolhatok úgy mint régen. Iskolába se könnyű járnom, így magántanuló lettem. Nem mehetek ki a barátaimmal játszani, csavarogni.

Nem utazhatok tömegközlekedéssel. Pozitív a negatívban, hogy elfogadtam a hozzám hasonló embereket, hiszen már engem is így kell elfogadni.

Remélem tanulságos volt a történetem. Sajnos még ma is sok az olyan ember, aki lenéz minket. Ne ítélkezz, mert nem tudhatod, mit hoz a jövő, te is járhatsz így. A fogyatékkal élők is emberek!

Pályázó neve: Győrffy Anna, 6/a

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Buresné András Szilvia

A zene ereje

A Szabó család életében nagy változás történt, mikor az édesanya azzal szembesült, hogy életet fog adni első gyermeküknek. A férjét és a nagyszülőket földöntúli boldogság öntötte el, mikor az édesanya bejelentette, hogy várandós. Első dolguk volt, hogy felkerestek egy szülésznőgyógyászt. Az orvos miután megvizsgálta az anyukát és mindent rendben talált, előírta a kötelező vizsgálatokat, mert betöltötte a 35. életévét. Mikor eljött az az idő, hogy kiderüljön a gyermek neve, a szülők ujjongva fogadták a hírt, hogy kisfiuk születik. A döntés könnyű volt, csak fiúneveken kellett gondolkodni. A két szülő hamarosan dűlőre jutott. A baba a Krisztián nevet fogja kapni. Krisztiánt izgatottan várta már a család, de a kis jövevény a kiírt időpont előtt született oxigénhiánnyal. A szülőket sokként érte a korai érkezés. Az édesanyjának büntudata volt, hogy talán terhessége alatt nem volt elég óvatos, nem figyelt oda önmagukra. Nagyon kellett a család biztatása, hogy az édesanya túltegye magát az önvádaskodáson. A szülők a kezdeti riadalom után a dévényi tornára kezdtek el járni, ami a statisztikák szerint hatásosabb, mint a többi rehabilitációs program. A dévényi tornát minél előbb el kell kezdeni, akár már az inkubátorban is. Ez az időszak sok időt, energiát és pénzt vett igénybe. Krisztiánra a szülei sok időt és türelmet fordítottak. Mindenféle alternatív módot kipróbáltak házi orvosuk segítségével, mire eljutottak a dévényi tornáig, amely az idegrendszeren keresztül stimulálja az izmokat. Mikor a kisfiú négy éves lett, akkor beíratták egy speciális óvodába. Itt azokat a dolgokat erősítették, amiben ő gyenge volt. Szakemberek foglalkoztak vele és társaival, ahol megállapították, hogy Krisztián autista.

A kisfiú már óvodás kora óta figyelte édesanyja zenei játékát. Örömmel töltötte el a dallamok sokszínűsége. Édesanyja unszolására elkezdett zongoraórákra járni, ahol rövid kis dallamokat tanult meg, melyet örömmel játszott. A zenélés megnyugtatta, mosolygott is közben, a többiek érdeklődéssel figyelték. Mindeközben össze is barátkoztak, így egy kis baráti közösségre lelt, ahol kiteljesedhetett rejtett tehetsége. Egyre többet kommunikált barátaival és környezetével. Kis műsorokban is részt vett. A zene hatására egyre nyitottabb lett, míg egyszer egy másik iskola tanulói el nem kezdték csúfolni fogyatékosága miatt, de lehet, hogy a féltékenységre volt az oka, mert ő nagyon tehetséges volt. Ebben az időszakban több dühkitörése is volt, elzárkózott a meglévő barátai elől.

A gyerekek nagyon kegyetlenek tudnak lenni egymáshoz, még nem érzik a szavak súlyát. Ebből az állapotból akkor tudott kizökkenni, amikor megtudta, hogy egy kis testvérrel bővül a család. Igaz nagyon félve jelentették be a hírt, mert nem tudták előre Krisztián reakcióját.

A kis jövevénynek a szülők nagyon örültek, aki az Anna nevet kapta. A fiúcska örült, de nem igazán tudta úgy kimutatni, mint egy egészséges gyermek. Napokra elvonult és nem beszélt, csak a zongorája mellett ült és játszott.

A szülők egyedüli félelme az volt, hogy a második gyermekük egészségesen fog-e születni. Eljött a várva várt nap, az édesanya egészséges gyermeknek adott életet. A család öröme határtalan volt. A kórházból való hazaérkezés a szülőkből nagy izgalmat váltott ki. Nem tudták, hogy milyen reakcióval találják magukat szemben. Örültek és féltek is egyben, de a félelem alaptalannak bizonyult, mert minden rendben alakult.

Krisztiánban a féltékenységeknek nyoma sem volt, puszilgatta a hógát, féltve vigyázta minden mozdulatát. Eleinte az anyuka nem hagyta kettesben a gyerekeket, de később rájött, hogy aggodalomra semmi oka. A kis Anna nagyon szépen fejlődött, egészséges volt, és ő is egyre jobban ragaszkodott Krisztiánhoz. Telt-múlt az idő, a család egy új taggal bővült. A két testvér kapott egy kölyökkutyát, akit a kedvenc meséjük főszereplője után neveztek el. Bolka, a kis puli nagyon könnyen alkalmazkodott az új környezethez. Krisztiánt a zongora, a testvére és Bolka jelenléte egyre jobb állapotba kerítette. Kevésbé voltak hangulatingadozásai és dühkitörései.

8 évesen lett iskolás, a Nebuló iskolába írást szülei. Az írás és az olvasás nagyon nehezen ment neki, viszont kitűnt volt matematikából és zenéből. Képzett zongoristákat is megszágyenítően játszott, szülei és kis húga ámulva hallgatták műsorokban való részvételét. Olyan zenei alázattal és ügyesen játszott, hogy kivívta a tanárok elismerését is. Javasolták, hogy zenei pályán tanuljon a későbbiekben tovább. Osztálytársai is büszkéek voltak rá, szívesen hallgatták a fiút.

„Isten minden kis tücskének akad hely a kórusban,
Némelyik hangja mély, a másiké magas,
Megint másik hangosan ciripel a telefondróton,
És aki csak tapsolni tud, olyan is akad...”

(Margaret Mantle)

Pályázó neve: Farkas Dorina 8.a

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Buresné András Szilvia

FÉNY

Édesanyámmal és édesapámmal éltem egyedüli gyerekként, annak minden önzőségével. Anyám sikeres egyetemi tanár és tervezőmérnök volt. Apám híres ügyvéd, saját irodával, gazdag ügyfélkörrel. Mindkettőjük szegény családból származott, és mintha el akarták volna felejtetni a gyerekkorukat, ezért az életük a pénzről, és az azt megszerző hajszáról szólt. Szüleim, hogy ne nyúzzam őket, leggyakrabban inkább vettem valamit, csak hagyjam őket dolgozni. Nyaralni minden évben eljutottunk, természetesen az éppen aktuális legdivatosabb, és lehetőleg a legdrágább helyre a világon. Családi, baráti körünk is javarészt hasonszórú emberekből állt. Nagymamámat imádtam, ő olyan jószívű, kedves, szerény teremtes volt, de 10 éves koromban meghalt. Ő mondogatta nekem gyakran a Kis hercegből ismert mondást: „Jól csak a szívével lát az ember.”

Egy neves magániskolába íratlak a szüleim, ahova csupa hozzám hasonló gazdag gyerek járt. Nem is kerestem más gyerekek társaságát. A házunk a város legszebb környékén állt. A sarkon volt egy nagy játszótér, ahová többnyire lejártunk.

Egy átlagos őszi napon suli után szokásunkhoz híven a játszótérre mentünk. Játszottunk Balázs, Ági, Ákos, és én, ahogy általában szoktunk. Egyszer csak egy édesanya jelent meg a kislányával. Nem ismertük őket. Nem tudtuk mire vélni, mi úgy gondoltuk, a játszótér csak a miénk. Megvető pillantásokat tettünk a lányra. Olyan különös volt. Ilyet még sohasem láttam. Az arca furcsa volt, nem is tudom mihez hasonló. Nem voltak szép és márkás ruhái, mint nekünk, ez rögtön látszott. Az anyukája odaküldte hozzánk, hogy játsszon velünk, ezt tisztán hallottam. Gyorsan ki is beszéltek a többiekkel.

- Sziasztok!- köszönt és egyfolytában mosolygott. Eddig soha nem ismert érzés fogott el. Tudtam, hogy a többiek ki fogják gúnyolni, nekem pedig velük kell tartani.
- Szia!- köszöntek a többiek, hangjuk gúnyos volt.
- Én is játszhatok veletek?- kérdezte.
- Nincs szükségünk több játszótársra!- válaszolt Ági
- Amútyisz, menninnent!- mondta Balázs. És akkor kirobbant belőlünk a röhögés.

- Ekkor felállt a padról az édesanyja, odajött hozzá és megfogta a kezét.
- Gyere kicsim, menjünk!- szólt neki kedvesen, majd ránk mosolygott és azt mondta:
- Tudjátok, Edina Down-szindrómás, és tényleg csak játszani akart veletek egy kicsit.
- -Szervusztok!- ezzel el is mentek.
- Nem sokára mi is hazamentünk. Vacsora közben megszólaltam:
- Ma találkoztam egy furcsa kislánnyal.
- Ki volt az?- kérdezte anyám fel sem pillantva az emailjeiből.
- Nem tudom, még sosem láttam. - mondtam.
- Jól szituáltak voltak?- kérdezett újra.
- Csöppet sem. - válaszoltam.

A nap további része a megszokott hangulatban telt. Másnap ugyanúgy mentem az iskolába, mint mindig, majd különórák, végül haza.

Telt-múlt az idő, minden nap szinte egyformán telt. Egyik nap a szüleim vacsora után komolyra fordították a szót. Azt mondták, hogy fontos dologról szeretnének velem beszélni.

- Édesanyád kisbabát vár. Testvéred fog születni. - mondta apám.
- Tényleg? Mikor? Jaj, de jó! Úgy vágytam mindig egy kistestvérré!
- Ha minden jól megy, 7 hónap múlva már itthon lesz az új családtag.
- Anya, ezután is olyan sokat fogsz dolgozni? Nem kellene pihenned?
- Nem, hidd el, minden rendben! Bár úgy tervezem, hogy nemsokára az egyik munkámat lemondok.

Alig vártam a másnapot, hogy a barátaimnak elmeséljem a nagy hírt. Nagyon boldog voltam. Az egyik szobát szépen berendeztük. Szuper babacuccokat vásároltunk, a szoba pedig vidám és mosolygós lett. Végre eljött a várva várt nap. Órák után az iskola előtt az apám várt rám.

- Délelőtt, míg te az iskolába voltál, nagy esemény történt, megszületett a testvéred! –mondta, és a szeme könnyes volt.
- Mikor láthatom?
- Azért jöttem eléd, hogy együtt menjünk a kórházba.
- Egyébként, apa, te miért nem dolgozol?

- Tudod, vannak az életben olyan események, amik felrúgják a hétköznapiakat.

Hamarosan a klinika elé értünk. Szinte száguldottam anyám szobája felé. Gyorsan megpusziltam és máris a lényegre tértem:

- Hol van a baba?
- Várj egy kicsit! Szeretnénk vele kapcsolatban valamit elmondani neked. A kistestvéred Down-szindrómás. Egymásra néztek apámmal, és számomra megmagyarázhatatlan arcot vágta.

Gondolkodni kezdtem. Mit jelenhet ez? Hirtelen belém villant a játszótéri kislány. Nagyon csúnyán bántunk vele és nagyon szégyelltem magamat, elfogott a lelkiismeret-furdalás. De csak egy pillanatra, mert elhatároztam, hogy az én testvéremet senki nem gúnyolhatja ki. Nem sok időm maradt töprengeni. Nyílt az ajtó és egy derűs arcú nővérke lépet be, karján egy csomaggal.

- Meghoztam a testvérkét! – mondta, és letette az ágy mellett álló rácsos ágyba.
- Anya, gyönyörű! Én még ilyen szép kisbabát nem láttam. De boldog vagyok!

Pár hét múlva hazajöttek. Apám kevesebbet dolgozott, és egyre többet volt otthon. Elmondta, hogy csoda, hogy Pannikát ilyen hamar kiengedték a kórházból, hiszen ezeknek a gyerekeknek általában komoly szívproblémáik vannak. Azt is elmondta, hogy ez egy kromoszóma rendellenesség. Nem betegség, hanem egy állapot. Később, ahogy fejlődik Pannika, úgy lesz jellegzetes formájú, kissé laposabb a feje, mint az általam megszokott gyerekeknek. Az orra lapos, a haja egyenes, a füle kisebb lesz. A Down-szindróma nem gyógyítható. Valószínűleg később tanul meg bizonyos dolgokat, mint például beszélni. Ám azt is elmondta, hogyha mi ügyesek leszünk, és mellé állunk, szinte teljes életet élhet. Utánanéztek anyámmal, hogy külföldön már szakmákat is meg tudnak tanulni. Van köztük már ruhatervező, képviselő, író. A Down-szindrómások sem egyformák. Kiváló ember lesz, akit nem béklyóznak meg olyan érzések, amelyek minket, „tipikus” embereket. Minden valószínűség szerint tiszta szívű marad, és a világot nagyon jó helynek fogja tartani. Innentől kezdve meg kell tanulnunk látni is, nem csak nézni. Bár az eddigi életünk megváltozik, hiszen a hangsúlyt az igazán fontos dolgokra kell helyezni. Az idő folydogált, a kishúgocskám lassan fejlődött. Láttam rajta a változást, de láttam a mászágot, az eltérést is. Hiszen az egyik barátnőm testvére, Zita szinte egy időben született Pannival. Ahogy telt az idő, a barátaim egyre inkább hasonlították össze Pannit Zitával. Egyre csak kérdezték:

- Panni még nem tud mászni?
- Panni miért nem beszél?

- Zitán már nincs pelus, Panni még nem szobatiszta?

Nyilvánvalóvá vált Pannika mássága. Ami az én szememben nem volt az, csak az övében.

Nem tudtam kezelni a helyzetet, amikor rám mosolygott, majd a szívem szakadt meg, hogy születhetett ilyennek. A szüleimnek sokszor feltettem ezt a kérdést. A válasz valami ilyesmi volt: „Nem vagyunk egyformák, és ez így van rendben!”

Időközben a játszótéren újra találkoztam Edinával és az édesanyjával. Az anyukája is nagyon aranyos volt. Elmondtam neki a testvéremet. Erre ő ajánlott egy fejlesztő központot.

Anyu fel is kereste ezt a központot, ahová Pannikát már másnap behívták és nagy szeretettel fogadták. Mindennap odajárnak anyuval. Otthonra is kapnak feladatokat. Napról-napra ügyesebb, és úgy, de úgy tud szeretni!

Mivel anyu fizetése kiesett, és apám is kevesebbet dolgozik, engem átírtak egy másik iskolába. Ez éppen jókor jött. A helyzetem kezdett elmérgesedni. Egyre többet piszkáltak a hugi miatt. Már nem volt pénzünk az aktuális legújabb okostelefonra, jó volt a régi. Már nem cseréltem le a ruhatáramat havonta. Nyaralni pedig csak a Balatonra mentünk.

Az új iskolában bemutatkozáskor rögtön elmondtam, hogy van egy Down-szindrómás kishúgom. Az új osztályfőnököm azon csodálkozott, hogy miért volt ezt olyan fontos kihangsúlyoznom. Elmondtam neki, hogy a régi iskolámban már kiközösítettek emiatt, de én nagyon szeretem Pannit, és fontosnak tartom, hogy most már csak olyanokkal fogok barátkozni, akiknek nem a pénz, a telefonok, a nyaralások, az autók, a ruhák a legfontosabbak. Hanem én vagyok a fontos.

Az új osztálytársaim hamar befogadtak. Kiderült az egyik lányról, hogy az ő testvére Edina. Nagyon jól összebarátkoztunk. Rájöttem, hogy az én életem így teljes. Pannikát ajándékba kaptuk, és megtanultam azt, hogyha az egyediséget értéknek látjuk, csak akkor lelünk békére.

„A megértés, elfogadás olyanok, mint az erős szelek, melyek bármilyen sötét felhőtömeget felosztatnak.”

(Robert Lawson)

Pályázó neve: Molnár Tibor 6.a

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Buresné András Szilvia

Fogyatékkal élő embertársaink

Közeledik december harmadika, amely dátum a fogyatékkal élők világnapja. Ezen időszakban különös tekintettel figyeljünk rájuk, hiszen a társadalom egyik leghátrányosabb csoportjába tartoznak. Nagy részüknek nemcsak az egészségi állapota, hanem a gyakran mostoha életkörülmények is nehezítik a mindennapjait. A fogyatékoságnak több típusa ismeretes pl.: a mozgáskorlátozottság, érzékszervi (látás-hallás) sérülés, pszicho-mentális zavar. A fogyatékkal élők érzelmi harmóniáját jelentősen befolyásolják a család, szűkebb környezet, társas kapcsolatok. Gyakran nekünk csekélynek tűnő segítséggel, odafigyeléssel nagy örömet tudunk szerezni e nehéz sorsú embereknek. Ezt tapasztaltuk egy kedves ismerősünkön, aki mozgásában korlátozott. Engedélyt kértünk az édesanyjától és tőle is, hogy bepillantást nyerhessünk az életébe, mindennapjaiba kérdéseinkre válaszolva.

Megtisztelő volt számunkra, hogy otthonunkba egy baráti teadélutánra való meghívásunkat Attila boldogan fogadta el. Látszott rajta, hogy várta a találkozást, készült hozzánk, még az elegáns öltözete is ezt sugallta.

Ő a negyvenes éveiben jár, és mozgásában korlátozott. Édesanyám gyermekkori játszópajtása volt, amely évekre szívesen emlékszik vissza. Örökletes betegséggel született, amely betegséget a család fiú tagjai hordoznak. Édesanyjának van három fiú testvére (illetve volt, mert egy él már közülük), akik nagyfokú izületi betegséggel születtek, és már kisgyermekkorban nyilvánvalóvá vált.

Attila édesanyja lányként „makkegészséges”, viszont a fiánál ismét jelentkezett a kór, ami extrém fokú járási nehézséget okozott. Attila elmondta, hogy Kecskemétre járt bentlakásos általános iskolába, ahova nagyon szeretett járni, régi osztálytársakat is emlegetett.

Utána továbbtanulni sajnos nem volt lehetősége, mert az oktatási rendszer ezt annak idején nem tette lehetővé, hogy betegsége miatt egy írni is nehezen tudó (íróeszközt nehezen fogja, hiszen deformáltak a kéz kisizületei is) fiatal, intézményesített iskolai rendszerben szakmát tanuljon.

Ellenben vágya mindig volt a fejlődésre. Felnőttként beiratkozott számítógépes tanfolyamra, amit sikeresen teljesített, büszkén újságolta az okleveles jeles minősítést.

Mindennapjai aktívan telnek. Bátyáról Kalocsára kerékpárral teszi meg az utat nap, mint nap a Malom utcai intézménybe. Ott barátokra lelt, és programok színesítik napjait.

A ház körüli teendőkben örömmel veszi ki részét. Boldoggá teszi, ha szüleinek segíteni tud a bevásárlásban, takarításban, pedig neki nagy erőfeszítéssel jár, és időben is sokkal több, mint egészséges embertársának.

Hobbija a MOZGÁS egy nagyfokú mozgáskorlátozottak!

Napi 10 km kerékpározás, de volt, amikor Bática –Érsekcsanád útvonalat tekerte le egyedül oda-vissza, de a Bática –Szelidi- tó útvonalat is gyakran megjárja. Utazni is szeret busszal, vonattal. Körültekintően megtervezi az útvonalat, honnan-hova, melyik járatra száll fel és le.

Elmesélt egy esetet, amikor Debrecent vette úti célul, mert hat éves korában járt arra édesanyjával és az Intercity vonattal szeretett volna utazni. Betért egy református közösségbe, elmondta mi járatban van, a gyülekezet szeretettel fogadta. Megígértették vele, hogy visszatér hozzájuk, de akkor több napra és biztosítanak neki szállást is. Budapestre is gyakran jár, a fotelban ülve ismeri a villamos, busz, metró számozásait és az utcaneveket.

Örömmel tölti idejét olvasással, valamint régi filmek nézésével, mulatós stílusú zenehallgatással, és a három macskáját is szívesen gondozgatja.

Sajnos beszélgetésünk során elszomorító eseteket is felidézett Attila, rendkívül megrendített az a tény, hogy sajnálatos módon vannak emberek, akik megalázóan viselkedtek vele. Például a kerékpárúton közlekedve két fiatalember, és felszólította, hogy szálljon le a bicikliről. El akarták lopni, de megúszta az esetet.

Máskor egy kamasz fiú, látva Attila nehézkes járását, kitette a lábát, hogy elgáncsolja. Ami ismét borzalmas tett, hogy egy bajai útja során taxiba ült, és a taxisofőr ellopta az iratait. Budapesten, mozgólépcsőn közlekedve segítséget szokott kérni emberektől, hogy belekarolhasson, mert a lelépést veszélyesnek érzi. Egy esetben BKV ellenőrt kért meg erre, aki gúnyosan elutasította, mondván hogy az ő lába is fáj.

Ilyen eseteknek nem szabadna előfordulni, végtelenül megrendítő mondatok voltak ezek!

Attilát egy rendkívül szorgalmas, kedves, életvidám, nyitott személyiségnek ismertem meg, aki példakép lehet minden ember számára. Boldog, kiegyensúlyozott ember, aki örömmel barátkozik. Dacolva az állapotával, többet mozog, mint mi, egészségesek. Ha találkozunk és beszélgetünk néha hasonló sorsúakkal, megtanít minket jobban megbecsülni a természetesnek tűnő egészségünket. Büszkeséggel tölt el, hogy megismerhettem, és soraimban bemutathattam.

Szeretnék vele máskor is találkozni, együtt nevetni, és örömet okozni neki. A fogyatékoság szóhasználata sértő lehet, negatív hangzása van, ilyen szemszögből az elfogadás gesztusát sugározzuk. Például: süket helyett siket, tolószék helyett kerekesszék, vak helyett látássérült stb. kifejezések talán enyhébbnek tűnnek.

Segítsünk, hogy minél könnyebben el tudják fogadni önmagukat!

Törekedni kell erősíteni a nehézségekkel küzdő embertársainkat, azt kellene elérni, hogy ne érezzék magukat másnak, egyenértékűnek tartsák magukat az egészségesekkel!

Mindig tiszteljük ezeket az embereket! Nem tehetnek a sorsukról.

Érezzék, hogy ők is fontosak a világban!

Pályázó neve: Pál Petra Hanna 5.b.

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Székely Ágnes

Lara és a beszélő zongora

Volt egyszer egy vak kislány, akit Larának hívtak. Lara egy becsületes, kedves, okos és szerény lány volt, akit sokan csúfoltak vaksága miatt. Ez őt nem érdekelte, mert szerető családja volt és csak rájuk hallgatott.

Lara imádta a zenét, ezért elkezdett zongorázni. Külön tanárhoz járt, ami nagyon jót tett az önbizalmának is. Hónapok múlva a lány egy különleges zongorát kapott. Tanára szerint ez a hangszer nagyon értékes, és megkérte, tartsa titokban mindenki előtt, milyen egyedi hangszeren tanul. Lara eleinte csak barátkozott a zongorával, bátortalanul próbálgatta billentyűit. Ahogy megérintette, egyből rájött, miért olyan különleges a zongora, ugyanis a hangszer megszólalt:

- Szia! Látom, meglepődtél, de nem kell félned! – mondta a zongora.

- Helló! Megmondanád nekem, hogy tudnék úgy játszani rajtad, hogy semmit sem látok?

- Persze! Úgy tudok neked segíteni, hogy mondom, merre vidd az ujjaid. Ha gyakorlod egy ideig, megpróbálhatod majd egyedül is. Jó lesz?

- Nagyon jó lesz! – lelkesedett Lara.

A zongora a segítségért annyit kért cserébe, hogy mindez maradjon titokban.

- Megbízhatok benned?

- Természetesen! Mikor kezdjük a tanulást? – érdeklődött a lány.

- Akár most azonnal. Gyere, ülj ide! Óvatosan simogasd meg a billentyűimet! Most vidd a bal mutatóujjad jobbra! Nagyon jól csinálod! – dicsérte Larát a zongora. Melyik a kedvenc dalod, amit az iskolában tanultál?

- Beethoven egyik híres zongoraműve, a Für Elise. Azt nagyon szeretem!

- Akkor a következő órán azt fogjuk megtanulni. Mára végeztünk, de ne felejtsd el, amit kértem: tartsd titokban, hogyan tanulunk. Ja, és még valami! Három évig kitartóan kell gyakorolnod, hogy megtanulj zongorázni.

- Rendben, azt hiszem, meg tudom oldani. Hamarosan találkozunk! Szia!

Teltek a hetek, a hónapok és az évek. Eltelt egy év, aztán kettő. Lara kitartóan gyakorolt és szigorúan őrizte a titkot. Az első nagy sikere kitartó munkájának az volt, hogy beválogatták egy gyermekkarba. A lány ennek nagyon örült, s vele együtt a szülei is. Lara tudta, hogy fellépése lesz, ezért megkérte a karmestert, hogy ott próbáljanak, ahol szeretett zongorája volt. Az előadás nagyon jól sikerült, a szülők büszkék voltak Larára. Mivel a lány senkinek sem árulta el a titkot, szülei sem értették, miként tanult meg ilyen gyönyörűen zongorázni.

Lara a három év alatt nagyon sokat fejlődött, ami annak is köszönhető, hogy a hangszer igazi barátja lett. Egy gond volt csak, Lara egyre nehezebben tudta tartani a titkot. Egyszer véletlenül el is szólta magát, de szerencsére időben kapcsolt és nem bukott le.

Telt-múlt az idő, a 14 éves lány kapott egy felkérést: szerepelhetett a tévében. Lara életében új időszak vette kezdetét. Őt választották az év legjobb fogyatékkal élő gyerekzenészének. Egyre több díjat nyert, élete tartalmasan telt, sokkal több sikerélményben lett része, mint korábban az iskolában.

Larából felnőtt lett. Felköltözött Budapestre, így el kellett válnia különleges barátjától. Nagyon szomorú volt emiatt, mert már 10 éve, hogy a zongora élete részévé vált. Lara szülei is bánkódtak, szerettek volna valahogy segíteni Larának, fel szeretnék volna vidítani valamivel. A lány azzal vigasztalta magát, hogy a zongora biztosan más gyerekeknek is segíteni fog.

Közeledett az év vége, elérkezett december harmadika, Lara születésnapja. Szülei hatalmas meglepetéssel készültek, ugyanis mikor Lara felébredt, a nappali közepén ott várta legkedvesebb zongorája.

- Szia, Lara! Emlékszel még rám?

Lara örömeiben zokogva borult rég nem látott barátjára. Lara szülei értetlenül álltak, alig akartak hinni a szemüknek és a fülüknek. Nem tudtak a titokról, ezért lepődtek meg ennyire.

- Boldog születésnapot! Gyere, ülj ide eléem és játszunk együtt valamit!

- Évekig nem használhattalak, nagy szükségem van rád felnőttként is. Boldogan játszom rajtad!

Larának nem is lehetett volna szebb születésnapja. Nem kellett többé titkolóznia, különleges barátjával pedig egyre több fellépésük lett. Hatalmas sikereket értek el, a zongora nagyon nagy önbizalmat adott neki.

Ez volt Lara és a zongora története. Igaz, hogy ez csak egy mese, de a tanulsága az, hogy a fogyatékkal élő emberek is képesek álmaik megvalósítására. Lara születésnapja (december 3-a) pedig 1992 óta a fogyatékkal élők világnapja.

Pályázó neve: Nánai Szervác 5.b.

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Székely Ágnes

Az első magyar vak motoros

Minden akkor kezdődött, mikor anyukám a segítségemet kérte. Egy érzékenyítő rendezvényen egy vak embernek kellett segítségére lennem. Érdekesnek véltem ezt a feladatot. Filmet kellett indítanom a laptopomon, ami a vak férfi rekordjáról szól. Anya mesélt róla: Karvai Sándor első magyar vak motoros, rádiós műsorvezető. Úgy gondolom, hogy ez nem kis tett. Izgatottan vártam a találkozást.

A „Te is lehetnél...” előtt este érkezett a feleségével. Anyukámmal a buszmegállóban vártuk őket. Mikor szálltak a buszról, szimpatikusnak találtam mindkettőjüket. Megkérdeztük, hogyan tudunk segíteni a közlekedésben. Kérték, hogy előttük haladjunk pár lépéssel és jelezzük a szintváltozást. Ez nekem nagyon furcsa volt, a busztól az autóig eljutni nem egyszerű. Eddig el se tudtam képzelni, hogy a vak embereknek milyen nehéz lehet a hétköznapi életben. A látássérülteknek sokszor olyan hétköznapi helyzetekben kell segítséget kérni, amikor a szaglással, tapintással, hallással már nem boldogulnak.

Látszott, hogy Sándor nagyon szereti az autókat, mert anyja autója iránt egyből elkezdett érdeklődni. Azzal a kifejezéssel, hogy megnézem, körbe tapogatta a kocsinkat. Ebből megállapította a típusát, rendszámát és még azt is, hogy mikor helyezték forgalomba. Elvittük őket a szállásra és megmutattuk a szobáikat. Rájöttem, hogy a vak embereknek emlékezetből kell tájékozódniuk. Minden útvonalat kívülről kell tudniuk. Hát nem semmi agya van ennek a Sanyinak, hogy ennyi mindent meg tud jegyezni!

Végre rátértünk arra a témára, ami engem nagyon érdekelt. Én is nagyon szeretnék már vezetni! Anyáékat sokszor kérleltem, hogy engedjenek a volán mögé. Főleg azóta, hogy elérem a lábammal a kuplungot. Nagyon szomorú lennék, ha ez a vágyam nem teljesülhetne! Így aztán Sándort tökéletesen meg tudom érteni. Érdeklődve hallgattam az elbeszélést, az első magyar vak motorostól.

Ami az egyik embernek hétköznapi dolog, az a másiknak egy elérhetetlen vágy. Sanyi 2011. augusztus 27-én nagy tettet hajtott végre: 220 métert ment a Hungaroringen egy 650 köbcentis motorkerékpárral. Mindenféle fizikai segítség nélkül, rádión kapta az utasításokat. Sándor nem elégedett meg ennyivel; Guinness rekordot akart dönteni: egy aktív F1-es pályán végig akart

menni, fizikai- mechanikai segítség nélkül. A felkészülés rengeteg időt és gyakorlást kívánt. 2012. augusztus 24-én megtette a Hungaroring közel fél távját, 1700 métert. De ezzel még nem teljesítette a kitűzött célt. A tényleges rekord kísérletre november 10-én került sor.

Egy borongós őszi délelőtt Sanyi a motorjával végigment a Hungaroring teljes hosszán. Nehéz feladat volt ez neki és a segítőjének egyaránt, hiszen egy teljes kör megtétele kicsit több, mint negyed órás folyamatos koncentrációt igényelt. A rajt előtti feszült pillanatok után Sándor elindult a rajtvonaltól. Lassan, biztosan haladt a 4.4 km-es pályán. A rossz rádiós vétel sem tudta megakadályozni, hogy bekerüljön a Guinness rekordok könyvébe. Sanyi történelmet írt! Ő lett az első magyar vak motoros.

Nagyon érdekesnek találtam Sándor elbeszélését. Izgatottan vártam a másnapi találkozást! Vajon mit tudok még meg Sándorról? Az érzékenyítő rendezvényen Sándor a vakságát természetesen kezelte. Úgy mutatta be a vak embereket, mintha a mindennapi dolog lenne, a hallgatóságban nem keltett sajnálatot. A gyerekeket kedvesen buzdította, hogy kérdezzenek, milyen vaknak lenni. A gyerekek sokszor jelentkeztek és bólintottak, de Sándor ezt is kedvesen kezelte. Szólt, hogy beszéljenek, mert ő nem látja, ha jeleznek. Megmutattuk a motorozásáról szóló kisfilmjét.

Szerintem Sándor munkája nagyon fontos. A gyerekek találkozhatnak egy vak emberrel, akinek feltehetnek olyan kérdéseket, amelyeket más nem tud megválaszolni vagy másnak föl se mernek tenni.

Én ezelőtt nem beszéltem négy szemközt vak emberrel, de ez a találkozás az életemben mély nyomot hagyott. Számomra Sándor azt tanította meg, hogy a vágyak nem elérhetetlenek. Ha reális célokat tűzök ki magam elé és teszek értük, akkor azokat elérhetem. Nagyon becsülöm ezért Sándort, köszönöm az élményt!

Pályázó neve: Répási Balázs 5.b.

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Székely Ágnes

Miben vagy te más, mint én?

Miben vagy te

más, mint én?

Ezen gondolkodtam

mostanában!

A kérdésekre a választ

megtaláltam!

Nem hinném. hogy

jobb vagyok nálad!

Mert a te szíved

tisztább lehet nálam!

Lehet, hogy nem látsz,

nem hallasz, s nem beszélsz.

Az is lehet, hogy

nem tudod azt, amit én,

de te más csodákat

tudsz, látsz, mint én.

Pályázó neve: Dobler Kíra 8.

Intézmény: Hajósi Szent Imre Általános Iskola

Felkészítő pedagógus: Hirthné Umenhoffer Katalin

Előítélet

Betegség, betegség, betegség
Tudom, hogy oly rossz a tehetetlenség.
Nem számít a kinézet sem az előítélet,
Boldogan kell élni az életet.

Nem a múlt fájdalmait nézni,
Hanem a jövődet szebbé tenni.
Ne légy szomorú, ha fájdalmat okoznak,
Sem, ha kigúnyolnak a rosszak.

Mosolyogj, ha sikerül a terved,
S ne bánkódj, ha fáj is a lelked.
Mosolyogj az emberekre, visszamosolyognak rád,
Veled és általad lesz szebb ez a világ!

Pályázó neve: Fetter Emese 8.

Intézmény: Hajósi Szent Imre Általános Iskola

Felkészítő pedagógus: Hirthné Umenhoffer Katalin

Betegség

Mindegy, hogy vak vagy süket,
Mind ember, mert szeret.
Lenézzük őket, azt hisszük más,
Pedig ez egy nagyon rossz szokás.

Ismerjük meg őket,
Mert így élni nem lehet!
Tudd meg, senki sem tökéletes!
Van, hogy egy betegség örökletes.

Ezzel nem lehet ellenkezni,
Muszáj az életed így leélni.
De ki mondja, hogy ez átok?
Nekik miért nem jutnak barátok?

Ha felnőnek, egyedül lesznek,
Csak azért mert ők betegek.
Örülünk, hogy mindenki különböző,
Mind ember és nem bűnöző.

Ne ítéljük el őket,
Nem várnak segítséget!
De ha ennyit megteszel,
Jóért jót kapsz, hidd el.

Pályázó neve: Harangozó Ákos 6.

Intézmény: Hajósi Szent Imre Általános Iskola

Felkészítő pedagógus: Hirthné Umenhoffer Katalin

Jani története

Jani sajnos vakon született meg a kórházban. Az óvodában nem játszottak vele a pajtásai a betegsége miatt. Az iskolában nagyon jó tanuló volt, ezért bántották a többiek.

Jani gyakran gondolkozott a halálon, hogy milyen lehet a túlvilág, de nem szeretett volna a szüleinek fájdalmat okozni. Egyik nap a gonosz osztálytársai tanítás után elfogták és elvitték a közeli erdőbe. Azt akarták, hogy meghaljon, ezért otthagyták. A fiú nagyon bepánikolt az erdőben. Azt érezte, hogy most meg fog halni, de ekkor eszébe jutott, hogy a szülei nagyon szeretik őt. Összeszedte minden bátorságát és elindult. Óvatosan lépkedett, de így is gyakran fának ütközött. Egyszer csak kutyaugatást hallott. Elindult a hang felé, és egy kerítéshez érkezett. A kutyaugatásra egy öreg bácsika jött ki a házból. Meglátta a fiút és megkérdezte tőle, hogy mit keres erre. Jani elmesélte, hogy mit tettek vele a társai. Az öreg nagyon megsajnálta, és egy gyógynövényekből álló italt adott neki, amitől Jani látása elkezdett javulni. A bácsi hazakísérte a fiút. Jani szülei nagyon megörültek, hogy előkerült a gyermekük. Mikor megtudták, hogy Jani lát, örömeikben együtt sírtak.

Azóta Jani gyakran meglátogatja az apót, és sokat beszélgetnek.

Pályázó neve: Kübler Dóra 8.

Intézmény: Hajósi Szent Imre Általános Iskola

Felkészítő pedagógus: Hirthné Umenhoffer Katalin

Vélemény

Nem jó dolog a betegség,
Főleg, ha ezért mindenki lenéz.

Az utcán őket megveted,
De ők is csupán csak emberek.

Vannak azonban olyanok,
Kik sokat gondolnak rátok.

Ők azok, akik segítenek,
Nem néznek le, hisz megértene.

Mindegy, hogy süket vagy vak,
Hiszen ők is láthatnak, hallhatnak.

Ők is szeretnek, nem csak te,
Ezt is védd jól az eszedbe!

Vajon hogy segíthetnél nekik?
Ne gondolkozz, írd verset te is!

Segíts nekik, ahol tudsz,
Hálát kapsz tőlük jutalmul.

Azért írom ezt a verset,
Hogy ezzel segítsek neked.
Nem lehet mindenki tökéletes,
De éld vidáman az életed!

Pályázó neve: Ács Nelli 7.B

Intézmény: Kalocsai Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Maros-Miklós Ágnes

Az Élet Leckéje

Szimpla, komor, esős őszi napon jöttem a világra. Az esőcseppek kopogó dallamot játszottak az ablakokon, s a szellő kusza, színes faleveleket fűjt, melyek keringő-szerűen táncra perdültek a terebélyes tölgyek árnyékában.

Eközben szüleim sietve rohantak be a kórházba, és pár hosszadalmas óra után a doktor örömmel nyújtott át Édesanyámnak, miközben így szólt: Gratulálok anyuka, kislány! Anya örömtől párás szemmel ölelt magához, s megnyugtató szívdobogása biztonságot nyújtott nekem.

Otthon a család apraja-nagyja fogadott minket, hogy megtekintjék a família új jövevényét. Széles mosolyt eresztő arcok forogtak az aprócska bölcső körül. Sokuk még mókás grimaszokat is vágtak. Kíváncsian szemléltem a mellettem ülő, nagy mennyiségű fecsegő felnőttet és a házban futkosó kisebb-nagyobb gyerekeket. Szerettem volna én is közöttük ülni, vagy végig futni a lakot.

Idilli hónapok teltek-múltak. Minden nap a játszótéren egy kicsi időt vígan eltöltöttünk: homokvárat építettünk, hintáztunk, habár sokan panaszkodtak szüleimnek hangosságom miatt. Olyan furcsa ez a gyerek! –súgtak össze a hátunk mögött. Édesanyám gyönyörűséges gyerekdalokat énekelt, Édesapám pedig varázslatos tündérregéket mesélt. Mindkettőt nagyon élveztem. Sokat sétáltunk a parkban, nyugtató madárcsicsergés közepette. Órákat eltöltöttünk az öreg, lombos gesztenyefák alatt, vagy épp a száraz avaron sétálgatva.

Az utcán menet több ember kérdő pillantást vetett ránk hisztérikus bömbölésem miatt. Szüleim lehajtott fejjel vánszorogtak végig a járdán, én pedig össze-vissza nézelődtem. Nem nagyon értettem azokat, akik megvető, mérges tekintettel néztek rám. Nem tudtam, mi rosszat tettem, hogy ennyire megnéztek, vagy csak fölényesen elfordították a fejüket.

Másfél éves korom környékén kezdtem még ennél is jobban erőszakosabban és feldúltabban viselkedni. Sokszor még saját fejemet is a falba vertem volna dühömben. A gőgicsélést, aranyos nevetgélést is kezdtem elhanyagolni. A többi kisbaba már ült, ment, sőt, beszélt is, de én még csak négykézláb tipegtem a padlón néha-néha, és kizárólag halandzsa nyelven voltam hajlandó beszélni. Szüleimnek rossz gondolatok, baljós előérzetek keringtek a fejükben. Éjjelente sírtak,

egyikük sem bírt aludni. Furcsálták, hogy életvidám, kíváncsi leányukból dühös, világára haragszó gyerek lett. Valamennyi szülő féltette tőlem kisgyermekét, rémisztő, szokatlan modorom miatt, így a rendszeres sétálások is abbamaradtak. Sokáig hiányoltam azokat a régi, szép hónapokat, amikor még minden úgy ment, ahogy minden átlagos családnál kellett volna. Ezért a látogatók is lassacskán elmaradoztak tőlünk. Zárkózott, különböző, visszahúzódó darabkája lettünk a városnak. Egy kis darab, akik kívülállóknak, szinte ismert idegenek kezeltek. Sokan kirekesztettek minket miattam. Csak mi maradtunk egymásnak. Mi, a magányos család.

Csak a védőnő látogatott minket. Apa aggódva panaszkolta el neki állapotomat, végül a kórházba, egy orvoshoz küldtek. Másnap azonnal bementünk, és hosszas várakozás után sorra kerültünk. Az úr tétlenül gondolkodva ült számítógépébe bújva, miközben borzas, ősz szakállába túrt. Továbbküldött minket egy nála jóval képzetebb szakemberhez.

Az időpontot kettő héttel utánra kaptuk meg. Akkor autóba pattantunk, és három egész órát keresgeltünk, bolyongtunk az utakon. Egy sárga, robosztus épület előtt állt le a jármű. Szüleim idegességtől meredt, sápadt arccal szedtek ki a gyerekülésből. Belülről a helyiség falai fehérre meszelten álltak egymás előtt. Csak egy-két helyen lógott parafa, sárga szövetdarabbal fedett faliújság. Semmi dísz, egy vidám szín sem tarkította a hosszú, végtelennek tűnő folyosót. Odafentről lógott néhány neonsöves lámpa, mik kevéske, szinte csöppnyi fényt adtak. Valamennyi téglalap alakú, fehér fakeretes ablakon vert be a déli napsugár. Kevéske kanyar, annál több barna, kétszárnyas ajtó: mintha egy labirintusban céltalanul köröztünk volna. Végre megtaláltuk a ránk váró, tárt ajtajában álló személyt. Apa jó napot kívánt, és a vörös hajú, negyvenes éveiben járó, köpenyes asszony illedelmesen visszaköszönt, üdvözölt bennünket.

Belépve a terembe négy széket, egy nagyobb asztalt, és ezernyi polcra rakott, betűrendbe sorolt könyvet pillantottunk meg. Helyet foglaltunk, s a három személy hosszas, összefolyó csevegésbe kezdett. Nemsokára Anya búskomoran, sírva borult Apa vállára, s ahogy összeborultak – mint két torony-, az odafent élők fátylat borítottak fölénk, s az eső eleredt: sírt az ég. A nő hiába próbálta nyugtatni őket, mindezzel csak a szavakat és az időt pocsékolta. Nem értettem, mi ez az örökké tartónak tűnő sírás.

A hazautat megrázva, szótlánul töltöttük. A szülők sírva nézték a maguk előtt futó és fogyó utat. Egyszer csak elaludtam, és otthon, a kiságyamban ébredtem. A helyzetet egy valóságosnak látszó rémálomnak képzeltem, de sajnos nem csupán arról esett szó...

Három éves koromban bizonyosodtam meg arról, hogy más vagyok, mint a többi gyermek és felnőtt, de ezt már világra jöttem óta tudom, és sosem felejtettem el ezt a tényt. Előbb speciális óvodába, majd iskolába íratlak. Végre nem azt éreztem, hogy másféle vagyok, sőt, tudtam, hogy ott nem lógok ki a millió személyből álló sorból. Azt gondoltam, a világ talán befogadott, s ezzel vált valóra egy régóta dédelgetett álmom. Örömmel töltött el, hogy volt olyan hely, ahol befogadtak s mosollyal néztek rám.

Nehezen, de barátokat is szereztem, akikkel rendszeresen találkozom. Szandra, aki kiskora óta néma, és a vak Liza nagyon jó barátnőim. Mind a ketten ugyanolyan gyermekek, mint a többi.

A gyógypedagógus, akihez minden héten megyek, javasolta, hogy iktassunk be egy napirendet, amely ténylegesen megkönnyítette az életemet. Jobban tetszett a monoton, ismétlődő mókuserék. Felkelés után mosakodás, fogmosás, reggeli, azután iskola, majd órák után haza. Ebéd, leckeírás, tanulás után szabad foglalkozás vacsoráig. Aztán fürdés, fogmosás, és nyolckor villanyoltás. Szombatonként szabad foglalkozás, vasárnaponként tananyagismétlés.

Ennek köszönhetően a jegyeim sem romlottak tovább, sőt, jobbak lettek! Harmadik iskolaévünk végére feltornáztam magam az osztály élére. Ezután még több tantárgyból dicséretes lettem. Szüleimnek még nagyobb öröme lettem.

Nyolcadik születésnapomra egy kölyökkutyát, pontosabban egy pulit kaptam, akit Fülesnek neveztem. Az első pillanattól kezdve megkedveltük és megértettük egymást. A kertben sokat játszottunk, ezt a virgonc kisállat is igazán élvezte. Még több ideig bolyongtunk a városban, és új barátságokra tettünk szert a kutyparkban. Apukám egy óriási méretű, alacsony falú kutyakosarat és két darab tálat rakott a szobám egyik üresen álló sarkába, így Füles sem érezte magát egyedül. Úgy hittem, megtaláltam életem legjobb barátját.

Boldogságom láttán gondviselőim is vidámabbak lettek. Apukám füttyörészve, vidám dallamot dúdolva ment munkába és jött haza. Anyukám pedig nem szégyenkezve, búsan sétált végig az úton, hanem emelt fővel és egyenesen, s búcsút intett a minden este jövő sírásnak, virrasztásnak. A sok egymás közti vita száma is jóval csökkent. Az élet szerencsésen jobb kerékvágásba tért.

Én így élvezem az életem és számomra így a jó, ahogyan történt, s ahogyan alakult. Az igazságos, kalandokkal teli élet megtanította velünk egyik legeslegfontosabb leckéjét: hogyan is kell végtelenül, feltételek, korlátok nélkül, bármi áron, örökké szeretni, míg világ a világ, mert az ember egész életében felfedez valamit és megért valamit, s ez örökké így marad rendjén.

Hiszen senki sem tökéletes!

Pályázó neve: Kovács Adrienn 8.

Intézmény: Kalocsai Eperfüldi Sportiskolai Általános Iskola

Felkészítő pedagógus: Marsiné Fekete Judit

Szeretettel

A történetem egy huszonhat éves lányról szól, aki már születésétől kezdve más, mint a többiek.

Lili kicsinek is egy tündéri kislány volt. Ami miatt kitűnt a többiektől, hogy down kórral jött a világra. Sok-sok türelemre, szeretetre volt szükség ahhoz, hogy a környezetében élő emberek teljesen elfogadják őt. Lili a szomszédunkban lakó nagymamájához minden hétvégén ellátogatott. Hihetetlen erős szeretet köti össze őket. Ebből a szeretetből részesültünk mi is, ha átjöttek hozzánk. A jó szomszédi viszony miatt sokszor vittünk egymásnak finomságokat, és csak ezt mondtuk hozzá: SZERETETTEL. A sok kedvességet kölcsönösen viszonzottuk.

Az egyik télen picit más ötlettel álltunk elő. Az éjszaka leple alatt leesett az első hó. Anyával elhatároztuk, hogy meglepjük Lilit, ugyanis hozzájuk még mindig jár a Mikulás. Előtte napokban vettünk pár apróságot a télapócsomaghoz. Többek között csokit, mandarint, narancsot,ogyorót, szaloncukrot és egy piros ajándékcscót. Gondosan összeállítottuk a meglepetést. Hatodika reggelre egy dolog maradt. Megírni a Télapó nevében a levelet:

Kedves Lili!

Úgy tudom, hogy egész évben jól viselkedtél és mindig segítettél a szeretteidnek. Látom, szépen kipucoltad a csizmád is. A manóimmal megbeszéltük, hogy ösztönzésként meglepünk Téged pár aprósággal. Légy jó ezentúl is!

Szeretettel: Télapó és a manók

Ezt a levelet próbáltuk remegő, öreges írással papírra vetni. A lap szélét megégettük, összetekertük. Viaszt csepegettünk rá, mivel Lapfüldön ez a szokás. Kulcslyukon keresztül figyeltük, hogy mikor nincsenek az ajtó közelében. Nem is kellett sokat várni. Gyorsan, de ügyelve a titokzatosságra, a bejárat elé tettük a levelet és a piros zacskót. Határozottan bekopogtunk, és sietve beléptünk a lakásunk ajtaján. Az ez után törtéket továbbra is a kulcslyukon keresztül figyeltük. Nyílt a szomszéd néni ajtaja és Lili lépett ki rajta. Boldogan felkiáltott:

- Nézd mama! Itt járt a Mikulás! – Lili az ajándékért nyúlt.

- Komolyan? – kérdezte Irma néni az unokáját.

- Igen! Gyere mami, nézd meg! Levelet is hozott!

Lili nagyon örült. Irma néni odalépett mellé.

- Gyere, nyissuk ki bent!

Mind a ketten bementek a meleg lakásba.

Számunkra örömet jelentett látni Lili szemében a mérhetetlen boldogságot. Néha csak ennyi is elég, hogy jobban érezzük magunkat egész nap. Másnap reggel Liliért jöttek a szülei és hazavitték. Pár perccel később kopogtak az ajtónkon.

Irma néni már könnyes szemmel kezdte el a mondatot:

- Kedves angyalkáim, tegnap nagyon boldog volt Lili a meglepetésektől. Reggel örömmel mutatta a szüleinek a Télapótól kapott levelet.

- Igen, mi is úgy vettük észre, hogy sikerült megörvendeztetni.

- Köszönjük szépen...- mondta elcsukló hangon.

Megölelt minket és kaptunk egy-egy puszit. Rövid beszélgetés után a szomszéd néni hazament.

Egy egészséges embernek is szüksége van a szeretetre, törődésre, hogy jó felnőtté váljon. A fogyatékossgal élő embereknek ezekből még többre van szükségük. A szeretetet szeretettel fogják meghálálni, ha így nőnek fel. Szerencsére Lili ennek hiányát nem is érezheti, hisz rengeteg szeretetet kapott és kap. Emiatt a szívében is rengeteg van. Nem volt nehéz őt megszeretni, elfogadni a betegsége ellenére sem.

Pályázó neve: Mihó Villő 12.A

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Farkasné Bekes Rita

Akarom

Megint láttam azt a lányt,
Ő nem láthatott engem.
Halott fátyol a szemén,
Fehér bot a kezében.

Megvető pillantások
Kísérték a lépteit.
Néhányan odaszóltak:
Innen ez mikor tágit?

A lány némán ment tovább,
Arcán nem volt érzelem.
Csak én láthattam csupán
Könnycseppet a szemében.

Segíteni jó lenne,
Mondani szép szavakat.
Nem mindenki ily gonosz,
Bennem él az akarat!

Akarom, hogy több legyen
Körülöttem a világ.
Ne bántsátok, ki másként él,
Kinek nem jut sok virág!
Akarom, repülhessen,
Kit a valóság húz le!
Lát a szem a fátylon át,
Emberben él a reménye.

Mert egyformák vagyunk mi,
Nem különb az ép, egész.
Az rút, ki nem így hiszi,
Teljessége elenyész.

Segíts, ha kell, ne restelld,
Használd jól a szívedet!
Önzés nélkül a világ,
Hidd el, újra szép lehet!

Pályázó neve: Mamuzsics Laura 12.A

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Farkasné Bekes Rita

Az álom

Lili vagyok, egy tízéves kislány. Szeretek énekelni, a szabadban lenni és a madarak csicsergéseit hallgatni. Van egy nővérem, aki már nem velünk él, hanem a férjével és két gyermekével. Mondhatni egyke vagyok. Anyával és apával nagyon sok időt töltök együtt. Barátaim nincsenek, nemrég költöztünk ide, Virágvárosba.

Régebben arról álmodoztam, hogy körbeutazom az egész világot, mindent megnézek, ami csak létezik. Ma arra vágyom, hogy bárcsak láthatnék valamit, mert nem látok négyéves korom óta. Utolsó emlékem, az egy zsiráf volt az állatkertben. Úgy nőttem fel, hogy nem tudom, hogy néznek ki a szüleim, hogy mi vesz körül az életben. Azért is költöztünk el, mert az ottani gyerekek nagyon piszkáltak, csúfoltak és volt olyan is, aki megütött. Nem igazán fogadtak be társaságukba, pedig ugyanolyan ember vagyok, mint ők. Be kellett látnom, hogy én nem tudok velük labdázni, bújócskázni és semmit sem játszani, mert nem látok. Utána már nem is kerestem senki társaságát, mindig otthon ültem és azon gondolkodtam, hogy milyen lehetne az életem, ha csak egy napra, de újra láthatnék. Amikor ide költöztünk, nem mertem barátkozni, féltem, hogy visszautasítanak.

Általában nem szoktam álmodni, de ezen a napon máshogy volt. Minden mozzanatára emlékszem. Megjelent egy kedves Tündér az ágyam mellett és így szólt: „Gyere velem, megmutatom, hogy milyen az élet itt, Virágvárosban.” Varázspálcájával újra látást varázsolt nekem, és elrepített a nyüzsgő városi életbe. Hihetetlen volt újra látni az embereket, ahogy munkába sietnek vagy épp a gyerekeket, ahogyan a játszótéren szaladgálnak. Újra láttam színeket, a szüleimet, nővéremet és mindent, ami eddig hiányzott az életemből.

Láttam olyan embereket is, akik ugyanúgy szenvednek valamilyen betegségben, mint én, vannak barátaik és nagyon boldogok.

– Tündér, miért pont most jöttél el hozzám, és mutatod meg mindezt nekem?

– Azért Drágám, hogy tudd és lásd, ez egy más város, ez egy más világ. Itt sokkal jobban bánnak az emberekkel, elfogadóbbak. Tudom, hogy nagyon régóta erre vágysz, hogy egy napra újra láss, így eljöttem és teljesítem a kívánságod.

– Nagyon köszönöm Tündér, örökké hálás leszek!

– Csak a dolgomat végzem. Ideje, hogy visszavigyelek az ágyadba, későre jár. Szép álmokat, Kedvesem!

Hirtelen felébredtem álmomból, és azt se tudtam, hogy hol vagyok. Ez tényleg megtörtént? Olyan boldog voltam, hogy láttam milyen környezetben élek, és hogy milyen emberek vesznek körül az új városban. Még aznap megkértem anyukámat, hogy vigyen el a játszótérre, mert szeretnék találkozni azokkal az emberekkel, akikkel álmomban találkoztam. Szüleim féltettek, hogy megint visszautasítanak, és újra szomorú leszek. Mikor odaértünk, rögtön odajöttek a gyerekek, hogy segítsenek. Nagyon sokat beszélgettünk, nevettünk és játszottunk. Hangjukat felismertem az álmomból és tudtam, hogy jó helyen vagyok, jó emberekkel. Bátran kijelenthetem, sok barátot szereztem egy nap alatt.

A nagy játék közben egy hang ütötte meg a fületem: *Vigyázz magadra!.....*

A Tündér volt, ő az én őrangyalom.

Pályázó neve: Mészáros-Hegedűs Anna

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Farkasné Bekes Rita

Egy Down-szindrómás gyermek élete szülői szemmel

- Gratulálok asszonyom! Maga gyermeket vár – mondta az orvosom egy szép tavaszi napon. Örömben alig tudtam felelni, hiszen abban a tudatban éltem, hogy nekem nem lehet gyermekem a betegségem miatt. Hirtelen nem tudtam ,mit gondoljak, hogyan fejezzem ki az örömet. Egyszerűen csak rohantam a férjemhez, és tudattam vele az örömhírt, melyet először ő se hitt el. Csupán pár hetes kismama voltam Pankával. A hiedelmek miatt még nem nagyon mondtuk el a nagy hírt senkinek, azonban mi ketten semmi másról nem tudtunk beszélni, csak arról, hogy szülők leszünk. Több év próbálkozás után valóra vált egy álom, melyet szinte gyermekkorom óta dédelgetek. Minden olyan csodás volt: Gábor és én boldogabban és kiegyensúlyozottabban éltünk, mint valaha. A napok teltek. és mi egyre jobban kezdtük felfogni, hogy igen, valóban, szülők leszünk. Szóba került minden, ami a gyermekneveléssel kapcsolatban felvetődhet: mind a jó, mind a rossz dolgokat beleértve. Korom miatt nagy esélye volt annak, hogy a magzat, melyet a szívem alatt hordozok, nem lesz egészséges. Ezt a gondolatot azonban ösztönösen elhessegettem, mert ilyen nem történhet meg velem; minden olyan tökéletesnek tűnt, hogy el se tudtam volna képzelni, hogy valami, bármi el tudná rontani mindezt a csodát.

Elérkezett a tizenkettedik heti vizsgálat. Nyugodtan léptem be a rendelőbe, és lefeküdtem az ultrahangra készülve. Ezek a napok mindig olyan izgalmasak voltak; láthattam a felvételen keresztül a gyermekem, ahogyan mozog a csöpp kis teste, dobog az a piciny szívecskéje. Ez az alkalom azonban más volt, láttam, hogy az orvos most más, máshogy néz, másképp vizsgál. Szívem erősen verni kezdett, gondolataim csak a rosszak felé áramlottak, nyugtattam magam: „Csak semmi baj ne legyen, Istenem, csak semmi baj ne legyen”– mondogattam magamban, mikor a doktor úr megszólított.

– Asszonyom, azt hiszem, rossz hírt kell közölnöm magával – a szívverésem még hevesebbé vált, küszködtem a könnyeimmel – az ultrahang alapján nincs minden rendben a magzattal. Úgy látom, hogy a nyaki redő méretével nem stimmel valami. A mi gépeink nem mutatnak mindent tökéletesen, ezért, hogy biztosan állíthassak valamit, új vizsgálatokat kell, hogy elvégezzek magán és a leleteket Angliába kell, hogy elküldjük.

– Rendben – képtelen voltam más választ adni, egyszerűen nem tudtam hirtelen mit kezdeni a helyzettel. Csak csináltam, amit a doktor úr mondott, alig vártam, hogy hazamehessek és átgondolhassam nyugodtan, ami történik. A vizsgálatok után kisírt szemekkel vettem haza az irányt, reméltem, hogy Gábor még nem lesz otthon ,és kitalálhatom egyedül, hogyan közöljem vele a rossz hírt.

Késő volt már, mire hazaért. Valahogy érezte, hogy nincs rendben minden, hiszen azonnal a hálóba rohant hozzám, és érdeklődni kezdett ijedten a baba iránt.

– Gábor –zokogtam – ne haragudj, kérlek, ne haragudj rám.

– Miért Kicsim, mi történt? Valami rosszat tettek veled? Mi volt a dokinál? Nincs rendben valami?

– A – kezdtem bele a mondatba szakadozva – a baba, a baba nem... nem egészséges.

Ekkor láttam Gáboron, hogy meghökkent, hirtelen ő se akarta elhinni, hogy ilyen megtörténhet velünk. De odajött hozzám és a fülembé súgta:

– Nyugi, nem lesz semmi baj. Ketten mindent megoldunk és minden jó lesz.

Ez a mondat volt az, ami miatt erőt vettem magamon, Gábor megölelt és hosszasan magához szorított. Ezzel éreztette, hogy tényleg igazat mondott. Az este folyamán hosszasan beszélgettünk Arra jutottunk, hogy bármi is lesz, mi megtartjuk a babát, hiszen ő a miénk és nem tudnánk bántani őt. Nehéz napok jöttek; a vizsgálat eredménye szerint 90%-os eséllyel Down-szindrómás gyermeket hordozok a szívem alatt. Ez a tény már kevésbé lepett meg, hiszen erre lelkiileg már szinte teljesen fel voltam készülve. Az orvosok le szerettek volna beszélni arról, hogy megtartsuk a csecsemőt. Természetesen utánaolvastam minden kis részletnek, felkerestem óvodákat, iskolákat, ahova beteg gyermekek járnak és az ott dolgozókkal hosszasan beszélgettem. Minél inkább beleástam magam a témába, rájöttem, hogy milyen csupaszív, jó, őszinte emberekről van szó.

–Nem, doktor úr. Mi meg szeretnénk tartani a gyermeket, bármi is legyen vele.

– Hölgyem, Ön bizonyára nincs tisztában azokkal a gondokkal, terhekkal, ami egy ilyen beteg gyermek felnevelésével jár. Ez nem pár év és felnőtt, majd hetente meglátogatja Önöket, mint egy egészséges gyermek. Egy Down-korban szenvedő gyermek mellett egész életén keresztül kell, hogy legyen valaki, aki segíti, figyeli minden lépését. Legrosszabb esetben még a szobatisztaság, járás sem biztos. Átgondolták ezt Önök biztosan?

– Igen, a férjem és a családom is a döntés mellett áll, mi nem szeretnénk a babát elvetetni,

számunkra ő ugyanolyan egyenértékű gyermek lesz, mint aki egészséges. A döntésünk végleges, doktor úr. Hetek, hónapok teltek el azzal, hogy küzdöttünk a gondolatokkal, felkészültünk a baba érkezésére. Tudtuk mindketten, hogy ez nem lesz egyszerű, de mi erősek vagyunk és minden rendben lesz.

Eljött a kilencedik hónap vége, befeküdtem a kórházba. Öt órát töltöttem a szülőszobán, mikor is világra jött a kis Panka. Hirtelen mindent elfelejtettem, minden csodálatos volt, semmilyen gondot nem éreztem, tudtam, hogy minden rendben lesz. Egy napot megfigyelés alatt tartottak engem is és a kislányomat is, csak ezután tarthattam végre a kezemben. Azt az érzést soha nem fogom elfelejteni; egy tünemény kislányt láttam, aki a mi szerelmünk gyermeke. Úgy éreztem, hogy nincs több akadály, a mi családuk mindent le tud küzdeni együttes erővel. Rengeteg rosszindulatú ember fordult meg körülöttünk, akik lenéző tekintettel figyelték az ártatlan Pankát, még a nővérek is próbáltak meggyőzni arról, hogy hagyjam bent a kórházban a gyermekem. Azóta sem tudom megérteni, hogy lehetnek az emberek ennyire érzéketlenek.

A kórházból hazaérve mindenki szeretettel fogadott minket. A kisbaba szobája lufikkal volt kidíszítve, ágyában a legszebb plüssök foglalták el a helyüket. Gábort sose láttam még ezelőtt ilyen boldognak, szerelmes lett a kislányába. Az első hetek nehezen teltek, sokat voltunk fent éjjel ugyanúgy, mint egy egészséges gyermeknél. Azonban pár hét után jöttek a gondok. Panka csak vegetált, többször újra kellett, hogy élesszem. Nagyon nehéz időszak volt ez számunkra, ugyanis minden pillanatban küzdöttünk a gyermekünk életéért. Alváskor se mertem egyedül hagyni, nehogy leálljon a légzése és nagy baj történjen. Mikor Panka szíve, légzése is helyreállt orvosilag is bizonyítottan, akkor kicsit megnyugodtunk. A kislányunk ekkortájt volt 1 éves. Míg korosztálya ilyenkor már szinte egyedül tudott járni, nála jelei se voltak a fejlődésnek. Minden pillanat egy küzdelem volt, nem szabadott feladnunk, csak azerőt sugározhattuk felé, hiszen mindent megérzett. Hosszú évek küzdelme után Panka felállt és beszélni kezdett. Óriási öröm volt számunkra, hiszen minden orvos azt mondta, hogy ezek sose fognak bekövetkezni az életében.

Mikor Panka betöltötte a harmadik életévét, beíratuk egy óvodába, ahol egészséges gyermekek társaságában élhette a mindennapjait. Ő nem volt buta már akkor se, feltűnt neki, hogy ő más, mint a többi gyerek. Meg is kérdezte tőlem és ez volt számomra életem legnehezebb beszélgetése:

- Anya, kérdezhetek valamit? – kezdte kissé félénken – én miért vagyok más?
- Mire gondolsz Kincsem? – puhatolóztam.

- Kilóg a nyelvem, nehezen értik a többiek, amit mondok – fejtette ki Panka a kérdést.
- Igen, ez így van, de tudod, ezért dolgozunk olyan sokat- magyaráztam meg neki ,és ő ezt megértette.

Az iskolában megtanult írni és olvasni ötéves korában, hihetetlen volt számomra az az akaraterő, amit felénk közvetített. Annyira be szeretett volna illeszkedni, barátokra vágyott. Volt is egy kislány, Bibi. Ő volt a legeslegjobb barátnője, megértették egymást és nagyon jókat játszottak a suliban. Otthon több perces élménybeszámolókat hallgattunk arról, hogy milyen jó volt a suliban, a többiek között játszani. Mikor minden rendbe jött látszólag, akkor következett életem másik nehéz pillanata: Panka szerelmes lett 10 éves korában. Őszintén? Erre nem számítottam még. Le kellett, hogy üljek az ágya szélére és a zokogó kislányomat hallgatni, hogy belé sose lesz szerelmes senki, mert ő más. Panka könnyes szemekkel mesélte el nekem, hogy a kisfiú, akibe ő szerelmes, azt mondta neki, hogy ő nem szereti őt, mert nem olyan, mint a többi lány. Pannus gyermeki szíve ezt nem tudta feldolgozni, órákat sírt és szidta magát, hogy ő miért ennyire más, miért nem lehet olyan, amilyen a többi osztálytársa, vagy miért nem fogadják el őt így. Borzalmas érzés volt ezt mind végighallgatni, hiszen nem tudtam mit válaszolni, igaza volt szegénynek. Óriási érzelmi hullámvölgyeken ment keresztül ezekben az években. Kortársai a tinédzser korukban nem tartották vissza a gondolataikat, rengeteg bántó szó érte Pannát.

Életünk újabb fordulópontja volt második gyermekünk, Andris születése. Az egészséges kisbaba csupa örömet hozott Panka életébe. Sose volt az öccsére féltékeny, mindig vigyázott rá, babusgatta. Ahogy Andris is felcseperedett ,olyat tapasztaltunk, mint még sose. Nagyon szerették egymást, Andris folyton vigyázott Pankára, mindent megbeszéltek. Igaz, volt köztük 10 év, de ez nem szabott gátat annak, hogy mindent megosszanak egymással, olyan baráti és testvéri kötelék volt köztük, amelyet még sose tapasztaltam az életem során. Panka egy életvidám, mosolygós nagylánnyá cseperedett, testvérének köszönhetően, már szinte észre se veszi a bántó, sértő szavakat, amikkel illetik néhányan. Mindig csak az lebeg a szeme előtt, hogy vannak emberek, akik elfogadják és szeretik őt ilyennek, amilyen, és a többiekkel nem is szabad foglalkozni.

Úgy gondolom, hogy nekem ezért kellett megszületnem, hogy egy ilyen csodálatos gyermeket hozzak a világra, aki olyan érzelmeket közvetít a világ felé, amiket senki más, egészséges ember nem tudna, hiszen ők nem szenvednek, küzdenek annyit az elfogadásért, mint azok, akik tudják magukról, hogy betegek, és ezáltal olyan dolgokat tapasztalnak meg, amit lehet mi sose fogunk.

Pályázó neve: Pirisi Gréta 11.A

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Farkasné Bekes Rita

Lebegés

Egy pillanatig sem gondolkodtam. Belefeledkeztem az egyetlen igazi örömömbé. Úgy éreztem, mint ilyenkor mindig. Éreztem, hogy lebegek. Nem figyeltem a körülöttem zajló eseményekre, nem akartam tudni, hogy mi történik. Nem, ezt most nem ront... egy dühös alak jött felém kiabálva. Az erek kidagadtak Éva néni nyakán, és alig tudtam elvenni a kezeimet a billentyűkről, mielőtt a zongora fedele csapódott egy hatalmasat.

– Nem megmondtam, hogy nem akarom ezt a borzalmas lármát hallgatni hét óra után?– ripakodott rám az idős asszony, hogy még a nyála is kifröccsent. Ilyenkor úgy festett, mintha egy vérengző fenevad lenne. Nos, Éva néni a nevelőanyám volt.

Ha zongoráztam vacsoraidő után, általában így viselkedett velem és másnap nem adott reggelit, de néha jól meg is vert. De igazán nem bántam, hiszen nekem a zongorázás jelentette az életben maradást és azt az egy cseppnyi kis boldogságot is, ami az életemben volt. Már így is annyi fájdalmat kellett átélnem, hogy megtanultam elviselni. Nekem csak egy dolog maradt: a zongora. És ezért ki tudok bírni mindent. Akármít.

A nevem Balassa Hanna. Tízéves vagyok. Két hónappal korábban születtem meg, mint kellett volna. Édesanyám meghalt a szülésben. Miután világra jöttem, Asperger-szindrómát diagnosztizáltak nálam. Édesapám hároméves koromig anyámként gondoskodott rólam. A születésnapomon, amikor éppen a saját kezűleg készített almás tortáját hozta felém a „Boldog születésnap”-ot énekelve, hirtelen összeesett...– elcsukló hangon, a könnyeimet elnyelve folytattam –és nem kelt fel többé. Így kerültem ide, az árvaházba – suttogtam, és ekkor már rázkódtak vállaim.

–Értem Hanna, drága – mosolyogva nézett rám egy kedves, ötven év körüli néni. Haja fekete volt, száján élénkpiros rúzs. Kicsit furcsának találtam, de kedvessége miatt azonnal a szívembe zártam a hölgyet. Szeretetet a hét év alatt elvéve kaptam az árvaházban, egyedül Kati néni volt velem kedves, és ő zongorázni is megtanított. Kati néni viszont nyolcéves koromban meghalt

Alzheimer-kórban. Még nem éltem egy évtizedet sem, de már elvesztettem a szüleimet és Kati nénit is.

– Szerintem te egy aranyos kislány vagy és szívesen lennék az új anyukád – mondta az asszony és biztatólag megsimogatta szőke hajamat.

–De persze csak ha te is beleegyezel – Óvatosan bólintottam – A nevem Éva néni.

Ez a jelenet volt az egyik legmeghatározóbb az életemben. Sokszor visszagondolok rá és ilyenkor nagyon dühös vagyok magamra. Hogy lehettem ilyen naiv és szeretetre éhező?

Éva néninek van egy fia, aki három évvel fiatalabb nálam. Arnold most 13 éves és borzasztóan utál engem, amiért ő tehetségtelen zongorista, én viszont jól bánok a hangszerrel. Ezt sosem mondták nekem, mióta Kati néni elhunyt, de érzem a különbséget Arnold és önmagam között. Hiába próbált órákat, valamiért sohasem azok a hangok szólaltak meg, amelyeknek kellett volna.

Emiatt Éva néni is neheztel rám. Igazából sosem kedvelt, de valamiért mégis befogadott. Lehet, csak sajnálatból. Viszont a zongoratudásom elmérgesítette a helyzetet, és azóta egyértelműen a család feketelistáján szerepelek. Pontosabban Éva és a fia számára vagyok ellenség, hiszen az asszonynak a férjéről nem lehet semmit sem tudni. Azt sem, hogy volt-e egyáltalán.

Ez alkalommal a nevelőanyám csak a reggelit vonta meg tőlem, így hát korábban elindultam az iskolába. Gyalog jártam minden reggel, mert ilyenkor volt időm gondolkodni és minimális szabadságot éreztem. A csípős téli hidegben és ködben ballagtam a gyűlölt épület felé. Az idő miatt még nem láttam, így reménykedtem benne, hogy talán egy éjszaka alatt valaki a földdel tette egyenlővé. De sajnos nem így történt. A gyomrom görcsbe rándult. Valahogy képtelen voltam jól érezni magamat az emberek között. Biztosan az Asperger miatt. És ezért is rekesztettek ki annyira a társaim. Egyszerűen más voltam, furcsa. Tudtam, hogy én nem vagyok kevesebb emiatt, és ezért sohasem neveztem magamat fogyatékosnak. Éppen elegen megtették ezt így is rajtam kívül az iskolában. Bántottak, mert nem érdekeltek a mindennapos dolgok, hogy ki milyen ruhát vett, hogy ki a legjobb műkörmös a városban. Bántottak, mert jól tanulok. Az emberi kapcsolatok terén viszont rettent ügyetlen voltam. Így egy idő után fel is hagytam a próbálkozással.

A társaim sokáig nem tudták, hogy elméletileg én szellemi fogyatékossgal születtem, hiszen nem volt annyira feltűnő. Sokan csak antiszociálisnak vélték. De aztán egy matekórán, amikor kiszámoltam fejben egy másodfokú egyenlet eredményét, a kedves tanárnő elszólta magát: „Hihetetlen, hogy te fogyatékos vagy és mégis ennyire vág az eszed.” Tudom, hogy ez egyfajta dicséret volt, de annyira fájt, hogy szinte éreztem, ahogy a kést megforgatják bennem. Fogyatékos. Ez lennék? Annyira degradáló kifejezés. Mintha kevesebb lennék. Ez az eset tizedik osztályban történt. Nem minden 16 éves álma, hogy így minősítsék az egész osztály előtt. Azóta ők is így neveznek. És ezért én elmondhatatlanul utálok az iskolát.

Nyilván szó sem lehetett arról, hogy a tizenegyediket tiszta lappal kezdjem egy másik helyi iskolában. Éva néni nem engedte. Persze, hiszen nem értett meg és egy cseppnyi könyörület sem szorult belé. Vagyis pont egy csepp: de azt elhasználta, amikor befogadott. Így hát azóta is rettegve járok be az ódon falak közé, hogy az adott napon milyen megpróbáltatást kell leküzdenem. És a szomorú, hogy néhány tanárom is, akiktől az elfogadást várnám, lekezelően viselkednek velem, ha esetleg nem tudok valamit. Nem kell a segítségük, de azért jó lenne, ha rám is emberként tekintenének és nem egy mindent tudó gépként. Mert én itt csak egy idegennek érzem magamat.

Szívesen jártam volna egy művészeti iskolába, hiszen ott megértik a magamfajta gyerekeket is. És talán ott még szívesen lennék a korombéliekkel is. Most a Zeneművészeti Egyetemre készülök, remélve, hogy ott majd jobb ember lehetek. Valaki, akit szeretnek és megbecsülnek. A zongorával szeretnék foglalkozni, és talán egy alapítványt is létrehozok majd az Aspergerszindrómás gyermekek számára, hogy őket már jobban elfogadják, mint engem.

2 évvel később:

Végre nem kell Éva néninél laknom. Hálás vagyok neki, hogy megmentett az árvaházból, de sajnos nála sem volt jobb a sorom. Legalább a zongoráján gyakorolhattam néha. És megérte az a sok szenvedés és lila-zöld foltok a testemen. Mert felvettek! A Zeneakadémia hallgatója vagyok. És kollégistája is egyben. A szobatársaim igazán kedvesek és elfogadók velem. Értékelik a művészetet és tudják, hogy egy igazi művésznak sok fájdalmat kell megélnie, ahhoz hogy sikeres legyen.

Az egyik nap a második emeleti zeneteremben gyakoroltam. Egy modern számot játszottam, a címe, magyarra fordítva: Bármilyen áron. Az egyik kedvencem volt. Éppen teljesen beleéltem magamat, amikor valaki halkán közeledett felém. Nem akart megzavarni és a zongorafedelelet

rácsapni a kezemre, mint Éva néni, így hát folytattam. Amikor teljesen átszellemülve abbahagytam, visszafogott tapsot hallottam.

–Ez igen!– vigyorogva szemlélt engem egy férfi, amikor megfordultam. – Igazán tehetséges vagy. Megkérdezhetem a neved?

–Balassa Hanna –próbáltam mosolyogni, mert már egész jól ment a kedvesség és a kommunikáció. Csak ekkor vettem észre a férfi elképesztően kék szemeit. Vidáman csillogtak. Végignézt rajtam, és én is óvatosan végignézt rajta. Igazán helyes férfi volt, olyan 24 év körüli lehetett. Belopta magát a szívembe.

– Örvendek. Én Széphalmi András vagyok. Én is erre az egyetemre jártam. Ilyen növendékek miatt járok vissza, mint te. Elképesztő tehetség!– csapta össze a kezét, én pedig őszintén elnevettem magam. Nagyon rég kacagtam már ilyen jót. Megkedveltem Andrást.

Ezt követően András sokszor járt be hozzám, hogy hallgasson. Ő már nemzetközileg elismert csellóművész volt, mint később megtudtam. Néha együtt zenéltünk szabadidőnkben. Hihetetlenül jól éreztem magamat a társaságában. Mert ő elfogadott. Később az Akadémián kívül is elkezdtünk találkozni, közös koncerteket terveztünk és eközben egymásba szerettünk. Már elfelejtettem, milyen szeretni valakit, így rájöttem, mennyire hiányzott ez az életemből. Sosem kötődtem még ennyire valakihez.

Teltek-múltak a hónapok, majd az évek is. 23 éves koromban végeztem az egyetemen és végre bizonyítottam magamnak. Bebizonyítottam, hogy nem vagyok kevesebb, hogy én is ember vagyok és megérdemlem a figyelmet. A diplomaosztóra még Éva néni is eljött és talán még apró könnyecsek is csillogtak a szeme sarkában. De lehet, csak azért, mert Arnold még mindig nem tanult meg zongorázni.

A nagy esemény után elmentünk vacsorázni Andrással a kedvenc éttermünkbe, ahol mindig megengedték nekem, hogy játsszak a zongorán. Most is így tettem, amíg az ételre vártunk. Kicsattanva a boldogságtól a kedvenc zenémet játszottam. Amikor végeztem a darabbal, mindenki mosolyogva tapsolt, én pedig felálltam a zongoraszékről és ekkor vettem észre Andrást, aki mögöttem térdelt. Hirtelen a testem bizseregni kezdett, könnyek szöktek a szemembe, és patakként kezdtek folyni végig az arcomon. Csak egy esetlen bólintást tudtam válaszul adni András kérdésére, majd zsibbadt testemmel a nyakába ugrottam és zokogtam-zokogtam, ki tudja meddig. A boldogság elöntötte a testemet és nem is hallottam az éljenzést az étteremben saját szívem dobogásától.

Első házassági évfordulónk alkalmából egy koncertet szerveztünk. Igazán nagyszabásúra terveztük Budapest egyik legnagyobb csarnokában. A jegyek meglepően gyorsan keltek el, miután egy fővárosi újságíró készített velünk egy interjút, melyben az egész élettörténetem, az Asperger-szindróma és az egymásra találásunk volt a középpontban. Ezt a lapot igazán sokan olvasták, és a visszajelzések is igen pozitívak voltak. Sok szülő írt nekem személyes levelet, hogy ez inspirálta az ő gyermeküket is, aki valamilyen testi vagy szellemi fogyatékossgal él együtt. Ezek a levelek igazán meghatók voltak, és boldog voltam, amiért megérte a sok fájdalom az életemben. Hiszen ezzel másoknak adtam erőt. A jegyekből befolyó pénzüsszeget pedig egy fogyatékos gyermekeket támogató alapítványnak ajánlottuk fel.

Eljött a nagy nap, március 5-e. Az ideges izgatottság átvette fölöttem az uralmat, így elfelejtettem András csellóját berakni a kocsiba. Ez akkor tudatosult bennem, amikor már odaértünk a főpróbára. Így a férjem kénytelen volt hazamenni érte, ami a március eleji jeges utakon elég sok időt vett igénybe. Egyre idegesebb lettem, hiszen András nem hívott és nem adott magáról életjelet, a koncertig pedig fél óra volt hátra. A nézőtér elkezdett megtelni. Idegesen tördeltem az ujjaimat és tudtam, hogy muszáj nélküle elkezdenem, majd megérkezik és becsatlakozik. Hiszen úgy is jól tudunk improvizálni.

Amikor kiléptem a zongorához, több mint hatezer szempár figyelt érdeklődve. Feltehetőleg a páromat keresték, így hamar elkezdtek suttozni, és az alapzaj nőni kezdett. Nagy levegőt vettem és elkezdtem zenélni. Hamar belefeledkeztem és csodásan éreztem magam. A zene átjárta a testemet. Én magam voltam a zene, élvezettel adtam át magamat a zongorának. Érzelmeket szerettem volna közvetíteni a közönségnek, hiszen tudtam, ezek maradnak meg bennük, és nem az, amit játszom. Érzések vad, háborgó kavalkádját adtam át nekik. Büszke voltam magamra, amiért felülkerekedtem a sok bántáson és az előítéleteket semmibe véve én is normális életet élhettem. Hiszen nem vagyok fogyatékos. Ember vagyok, mint bárki más. Gondolatban felidéztem életem minden gyötrelmét és búcsút intettem nekik végleg. Annyira belemerültem a koncertbe, hogy nem érzékeltem az idő múlását, és semmi mást sem. Egy pillanatig sem gondolkodtam. Belefeledkeztem a zenébe. Úgy éreztem, mint ilyenkor mindig. Éreztem, hogy lebegek.

András viszont nem érkezett meg.

Pályázó neve: Matos Sára 11.A

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Farkasné Bekes Rita

Lehetne, hogy szeress?

Másképp látok, másképp hallok, másképp érzek,
De látom dacos arcod, hallok érces hangod, érzem rezdülésed, érzem.

Lehetne, hogy elfogadd másságom, s szeress érte?
Tudod...démonjaim néha előtörnek elmém mélyéből,

Lehetne, hogy elkezdjük az elejéről?

Nem kell tudnod, felejtsd el.

Ugyanolyan vagyok, mint te...ne hagyj itt, ne hagyj el!

Látok, hallok, érzek – kérlek

Nem vagyok kevesebb...elhiszed (már) végre?

Ne hagyj egyedül az ádáz hangokkal fejemben,

Félek,(hogy) elragadnak a végtelen sötétben.

A hang erős, nincs ami tompítja,

Ha te nekem nem vagy... Óh vajon mi volna az,

Mi e lármát elcsitítja?

Ments meg, óh ments meg tőlük kérlek,

Nélküled én mit sem érek.

De szívem attól ugyanúgy ver – Hát nem látod?

S tőled néha egy-egy ütemet kihágy – Vagy te ezt nem bánod?

Fény vagy nekem te...Igen! Mi beszivárog az ajtó alól

Sötét szobámban, mikor elragad Ő a karjaidból.

Hagyj el, de térj vissza, mikor újra sárgulnak a levelek.
Szívem téged visszavár, mert Nélküled én nem élhetek.

Hagyj el, de térj vissza és ments meg,
S én odaadom Neked mind a szeretetemet.

Óh nem...hagyj el végleg ,lemondok én Rólad!
Vissza se nézz, hallani se akarok róla.
Félek, téged is megrontalak
Ne nézz vissza, fuss! – bár már egészen megszoktalak.

Őrizem az emléked,
S felidézem majd ha eljő az óra,
S te legyőződ Őt, ki az elmém megbontója.

S ha majd beköszönt az ősz, és intelmem
Ellenére visszatérsz,
S a részemmé vált démonokkal
Farkasszemet nézni vélsz,
Én itt leszek, várok Rád,
S félőn fürkészem szemed világát.
Majd végül megkérdem Tőled : öröm-e vagy gyász,
Lehetne, hogy szeress is vagy csak sajnálsz...?

Pályázó neve: Stein Daniella 12.A

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Bedő Lénárd

Mert mi, mi vagyunk...

Nem vágyunk mi másra,
Csak a teljes élet boldogságára!
Tudjuk mi a hibánk,
Sok ember, ezért minket bánt!
Néha úgy érezzük, terhek vagyunk,
De csak szeretetre vágyunk!
Rengeteg érzés kavarg bennünk!
Mégis sokan vannak ellenünk!
De hisszük, hogy az élet gyönyörű,
És mégsem olyan szörnyű!

Pályázó neve: Pechtinger Ádám 11.C

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Farkasné Bekes Rita

Ő sem más

Ha rápillantunk egy alakra,
Az lehet puszta véletlen.
De a tekintetet levenni róla,
Az ember időnként kénytelen.

Pedig ő nem ártana senkinek,
Nem tesz semmi rosszat.
Jusson hát eszébe mindenkinek,
Ő is közénk illő alakzat.

Lehet, hogy beszéde nem teljesen érthető,
Vagy néha nem is tud megszólalni.
De ami neki fontos és éltető,
Hogy őt is ugyanúgy kell szeretni.

Vannak köztünk páran olyan egyének,
Akik nem akarnak barátkozni vele.
De mások helyesen ítélik meg,
Mellette egy nap, csak boldogsággal van tele.

Pályázó neve: Kovács Kornél József 9.A

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Bedőné Okner Ildikó

Sötétség

Nem látok

Képtelenül állok

A fény, amit mindenki lát

Amiért este mondom az imát

Ami miatt a tehetetlenség fojtogat

De nem hallgatják meg gondomat

Ez az érzés szorongatott sokáig

Rossz erre gondolni máig

De van egy fény amit más nem lát

Ez a szeretet, nem más

Ami másnak csak egy apróság

Attól nekem lesz egy boldog órá

Ez az a fény, ami betölti a sötétséget

Amitől éjszakánként álmodok szépet

Amitől megnyugvást lel életem

Így boldog lesz a végzetem

Pályázó neve: Cseri Dávid Levente 3/11.E

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum. *Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,*
Szakközépiskolája és Kollégiuma

Felkészítő pedagógus: Szakács Erzsébet

Tedd oda magad!

Vannak köztünk szenvedők: tedd oda magad!

Vannak köztünk kételkedők: tedd oda magad!

Vannak köztünk elesettek: tedd oda magad!

Vannak köztünk éretlenek: tedd oda magad!

Köztünk, köztünk, köztünk élnek.

Segíts nekik!

Tedd oda magad!

Pályázó neve: Horváth Károly 3/11.E

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum. *Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,*
Szakközépiskolája és Kollégiuma

Felkészítő pedagógus: Szakács Erzsébet

Kosárlabda keréken

A legrégebbi barátom, Gábor. Őt szeretném bemutatni. Együtt jártunk iskolába és egy padban ültünk sok éven át. Szerettünk kosarazni. Volt, hogy egész délután a kosárra dobásokat gyakoroltuk szüntelenül. Gábor gyors volt, pontos és ügyes. Azért én is jó voltam.

Aztán minden megváltozott. Gábort baleset érte. Nem is tudtam mi lesz most. Láttam, hogy mindenki aggódik érte, érdeklődik iránta. Többen a kórházban is meglátogatták. Én nem mentem be hozzá. Nem tudom mi volt velem. Nem mertem bemenni, nem mertem látni és beszélni vele. Azért aggódtam ám én is, de nem tudtam volna meglátogatni.

Eltelt sok idő, nem tudom pontosan mennyi. Tudtam, hazaengedik és kerekesszékkal fog közlekedni. Örültem is neki, de valami hiányérzetem is volt. Hogy lesz ezután? Mi lesz vele? Mi lesz velünk? Az életünk megváltozik? Ezekre gondoltam.

És így lett: az életünk megváltozott. A szülei segítették, támogatták mindenben, én pedig meglátogattam, ahányszor csak tudtam. Nem kérdeztem semmit, nem kételkedtem és nem féltem, csak mentem. Újra együtt töltöttük az időt.

Egy nap elmentünk a játszótérre és ő ismét megpróbálta a régen ismételt mozdulatot: kosárra dobott. Megmondom, ahogy van: kezdetnek nem volt rossz. Láttam, mosolyog, jókedvű, gondoltam, nem lesz itt gond.

Lassan visszatért minden a rendes kerékvágásba. Gábor újra iskolába jár. Megyünk együtt persze. Délután tanulás, ami kimaradhatna. Majd irány a játszótér és kosárlabda palánk. Kosarazunk. Meg van a mozdulat, meg van találat. És én nézem, ahogy Gábor kosárra dob a székből kissé nekilendülve. Alakul, jó lesz. Örülök, hogy örül. Most már ismét jó helyen vagyunk.

Azóta, ha valaki megkérdezi, mivel töltjük a délutánt, azt válaszolom: kosarazunk keréken.

Pályázó neve: Kovács Beáta 3/11.E

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum. *Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,*
Szakközépiskolája és Kollégiuma

Felkészítő pedagógus: Szakács Erzsébet

Bezárva

Nem tudsz szaladni,
nem tudod milyen érzés,
ha a szél belekap a hajadba.

Nem érzed a száguldást,
csak az álló levegőt,
nem érzed a hó ropogását,
csak a lassú esztendőt.

Szeretném, ha szállnál a széllel,
madarak csicsorgásával.

Szeretném, ha éreznéd a szabadság örömét,
szeretném, ha meg tudnád teremteni
az otthon melegét.

Pályázó neve: Megyesi Emese 3/11. D

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum. *Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,*
Szakközépiskolája és Kollégiuma

Felkészítő pedagógus: Szakács Erzsébet

Ne tégy köztük különbséget!

Ugye sokszor **HALLOTTAD:**

az **ÉLET** egyikünk számára sem könnyű.

Van, akinek nagyon **NEHÉZ**.

Ha **NEM LÁTJÁK** naplementét,

NEM HALLJÁK a madárdalt.

DE ők is kincsek, **ÉRTÉKESEK**.

Akarom **ÉRTENI ŐKET**.

AKAROK TUDNI róluk.

Akarok **SEGÍTENI** nekik!

Pályázó neve: Tőkés Szofi 9.A

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Bedőné Okner Ildikó

Wekerlén

Talán tíz éves lehettem, mikor a családdal a XIX. kerületbe költöztünk, nevezetesen Wekerlére. Akkoriban sokat változtattuk a lakhelyünket, de ez a hely különösen megfogott. Az még mindig rejtély, hogy az ott történtek, vagy inkább a kertvárosi építése miatt. Pesti fiúként egy békés, zajmentes falun vágytam lakni és igaz, Wekerle Kispest területéhez tartozott, mégis mindig olyan érzésem volt, mintha egy kis településre tévedtünk volna.

Különösen szerettem a Kós Károly térre járni. A tér tele volt fákkal, különböző növényekkel és olykor-olykor még mókusokat is látni lehetett. Nagyon élveztem az ott eltöltött időt. Annak idején az osztálytársaimmal jártam le a térre. Jó kiállítású, határozott és nagyszájú gyerek voltam, ezért sok baráttra szert is tettem.

Kis idő után egy új fiú is velünk jött. A neve Dezső volt. Alacsony, fekete haja jellemzően kócosan lapult a homlokára. Sápadt, vékony alkatú volt, világoskék szemekkel. Dezső egy szólt sem szólt. Sohasem. Csak kullogott utánunk, csöndben, szótlanul. Ez engem felettébb idegesített. Hogy lehet, hogy velünk tart mindig, végig nézi a menő dolgokat amiket csinálunk, de egy istenért sem száll be semmibe? Amióta ismertem, egy szót sem beszéltem vele, mégis mindig jött velünk mindenhova, mint egy kutya. Képtelen voltam elfogadni ezt a viselkedést. Csúfolni kezdtem.

Egyik nap fociztunk a téren. Dezső csak félreállt és nézett, mint szokott. Éppen nekem passzolták a labdát, de én megálltam és felvettem azt. Dühösen odamentem Dezsőhöz a labdával együtt.

– Miért nem szólsz egy szót sem? – emeltem fel rá a hangom és nekivágtam gyenge testének a labdát, ami tompán puffant rajta. Szemében látszott a rémület, de így sem szólt semmit. Nagyon ingerült lettem. Hogy lehet valaki egy ekkora nyápic?

– Talán néma vagy? – szinte már ordítottam vele – Hallasz te engem egyáltalán? – még mindig csöndben volt. Ekkor a pólójánál fogva felemeltem és egy heves mozdulattal ellöktem a földre. Ez könnyen ment, mert egy fejjel magasabb lehettem nála. Nagyot zuhant és kiesett a füle mögül valami. Nem tudtam mi volt az, de felvettem és éppen el akartam hajítani jó messzire, mikor hirtelen pár kétségbeesett artikulálatlan hangot kezdett el kinyögni:

– Keflehk negh dofd ehl! – suttogta. Meglepődtem. Egyrészt mert nem számítottam rá hogy ilyen magas hangja van, másrészt pedig azt hittem, hogy nem tud megszólalni egyáltalán. Ennek ellenére nem könyörültem rajta.

– Miért vagy ilyen beképzelt? Ha nem akarsz velünk barátkozni, akkor többet ne is gyere ide!
– ezzel fogtam a kis készüléket, és beledobtam egy közeli halastóba. Mérgesen néztem rá, de nem tudtam pontosan megmagyarázni, hogy miért bántott ez engem ennyire.

Dezső ekkor sírva elsietett. A történetek után (csodálkozásomra), nem éreztem magam erősebbnek, sem daliásabbnak. Jó embernek pedig egyáltalán nem. Azt hittem idővel elmúlik majd ez a szörnyű, mérgező érzés. Ó, én naiv. Rosszul gondoltam.

A labda magányosan hevert előttem a földön. Gyorsan felkaptam, hogy folyathassuk a meccset ott, ahol abbahagytuk. De mikor megfordultam, a barátaim megvető tekinteteivel kellett szembe néznem. Szinte mindegyikőjük mereven, komoran bámult rám. Nem tudtam mire vélni. Éreztem, hogy rosszat tettem, de nem gondoltam akkoriban, hogy ez túl nagy baj lett volna. Így néztünk egymásra szótlanul, néhány lomha ütemben haladó percen keresztül, majd csoportba tömörültek és susorogni kezdtek egymás között. Pár pillanat múlva már a legjobb barátomat, Levit láttam közeledni felém. Levi mindig is a szavak embere volt, gondoltam, hogy őt fogják küldeni. Lassan lépdelt felém és mikor elég közel került hozzám, beszélni kezdett:

– Bocsi Zsombor, de csalódtam benned. Azt hittem te nem vagy az a csúfolódós típus. Úgy döntöttünk ki kell, hogy rúgjunk a csoportunkból, nehogy akárki mást is bánts majd. Kérlek ne játssz egy ideig velünk ez után. – ezzel a vállamra tette kezét, egy hirtelen mozdulattal kikapta a labdát a kezemből és már ott is hagytak. Elmentek. Én pedig ott maradtam. Üres tekintettel bámultam utánuk. Hirtelen fel sem tudtam fogni, hogy mi történt. Csak álltam ott, érezve az ősz hűvösre váltó fuvallatát a hátamon.

Villámcsapásra elöntött a bánat és a düh kesernyés elegye. Durcásan elindultam az ellenkező irányba. Egy ideig csak céltalanul ballagtam a színes növények között, felrúgva egy-két levélkupacot. A történetek óta már százszor megbántam az esetet, de még mindig nem tudtam elfogadni Dezsőt. A gondolataim már annyira hangosak lettek, hogy alig hallottam a külső világot. Ekkor kezdtem el hisztérikusan sírni. Leültem a földre és csak bögttem. Keserűen, hangosan, krokodilkönnyekkel. Lelkifurdalásom volt, de már semmit sem tudtam helyre hozni.

Pár perc sírás után hallani kezdtem egy szipogásra hajazó hangot. A kis halastó felől érkezett. Azonnal tudtam, hogy ki volt az. Hezitálás nélkül hozzá siettem, még a könnyeket sem töröltem

le az arcomról, hadd lássa csak, hogy én is pont ugyan olyan gyenge vagyok, mint ő. Ha nem gyengébb.

Azt hittem, gyorsan meghallja majd a közeledtemet, de nem tette. Egy pillanatra el is felejtettem, hogy már végképp nem hall semmit. Miattam.

Mikor odaértem hozzá, lassan a vállára tettem a kezem, hogy annyira ne ijedjen meg. Összerándult és hátranézett. Mikor rájött, hogy ki vagyok, hihetetlenül megrémült és még több könny potyogott ki a szeméből. Nem tudtam, hogy hogyan kéne megnyugtatnom ezért csak egy mosolyt próbáltam az arcomra erőltetni, több-kevesebb sikerrel. Ő is látta az arcomon a sírás nyomait, ezért kicsit megnyugodott. Ez után leültem mellé és ketten bámultuk tovább a halastavat szótlanul. Pár perc múlva felém fordult és furcsa kézjeleket kezdett el nekem mutogatni. Nem tudtam mire vélni és egyáltalán nem értettem belőle semmit, de láttam rajta, hogy kétségbeesetten próbálkozik velem megértetni magát. Csak bámultam rá, még jobban megsajnálva Dezsőt. Ekkor hangosan kezdtem el neki magyarázni, mindenhogyan tudatni vele a bocsánatkérésemet, de csak megrázta a vékony fejét, jelezve, hogy nem érti. Ekkor mindketten zokogni kezdtünk. Egyszerűen utáltam, hogy nem tudunk beszélni egymással, semmiféle módon.

Pár pillanat múlva eszembe is jutott, hogy mit kell tennem. Hirtelen feláltam, és elkezdtem levetni a felsőmet és a nadrágomat, majd a cipőmet. Arrébb dobtam őket, és Dezsőre néztem. Elállt a sírása, és csak kérdően tekintett rám, nem értve mit akarok csinálni. Az elhatározottságtól fűtve, a halastó felé vettem az irányt. Tudtam, hogy ha kicsit is helyre akarom ezt hozni, meg kell találnom a fura kis kacatot, amit mindig a fülében hordott.

Lassan beletettem a lábamat a vízbe. Nagyon hideg volt, de vezekelnem kellett a tetteimért. Gyorsan megmártóztam a tóban és keresni kezdtem. A víz alá buktam. Az ott eltöltött másodpercek óráknak tűntek a jéghideg vízben. Hideg volt és néma. Biztos ilyen lehetett Dezső élete is. Végül megláttam egy csillogó tárgyat és gyorsan a felszínre hoztam. Kijöttem a tóból, és Dezső megörült. Tudtam, hogy ez az a tárgy, ami a hallásához kell. Örült neki, habár tudta, hogy már nem fog működni. Ekkor olyan hálásan nézett rám, mint még soha senki más. A tekintete beleégett a szemembe. A könnyei felszáradtak, és mosoly derült az arcára. Megint kézjeleket mutatott, de ezúttal tudtam mit akar mondani: Köszönöm! Végre én is mosolyogtam és artikuláltan kértem tőle újra bocsánatot. Megértette, és egy könnyed legyintés és mosoly társaságában le is tudta, mintha a világ legtermészetesebb dolga történt volna aznap vele. Felém

nyújtotta a kisujját és én is felé az enyémet. Kisujjat ráztunk, ekkor pedig előtört mindkettőnkől a nevetés.

Habár az őszi szellő egyre hűvösebben fújt, én pedig vacogtam, mégis egy meleg érzés árasztott el, ami egy pillanatra felülmúlt minden hideget. Ekkor jöttem rá, hogy Dezsőnek milyen magányosan teltek az évei. Hogy a kedvesség és megértés nem kerül semmibe. Igaz, fele anyija sem volt mint nekem, mégis ugyan olyan tisztán, őszintén volt képes mosolyogni, mint én. Fele anyija sem volt mint nekem, mégis sokkal bölcsebb volt, mint én. Fele anyija sem volt mint nekem, mégis kétszer annyit ért, mint akárki más.

Pályázó neve: László Petra 10.A

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Bedő Lénárd

Egy vak ember élete

Apróságokon döbbenek meg, hogy mennyi küzdelem, előre tervezés kell egy fogyatékkal élőknek a mindennapjai megtervezésében, lebonyolításában, hogy eljusson a kívánt céljához.

Számomra a legérzékenyebb fogyatékkal élő emberek a vakok és gyengén látók, főleg akik így születtek és soha nem látták meg a napvilágot. Az ő láthatatlan világuk egy látó ember számára elképzelhetetlen. Még tragikusabb a helyzete azoknak, akik egy baleset következtében veszítették el látásukat.

Milyen az élet, ha az ember nem lát? Ez a kérdés sokakban megfogalmazódik, különösen, ha látássérült személlyel találkozunk, de persze tapintatból sosem merik feltenni. Ugyanakkor a legtöbben sajnálatot éreznek, mert el sem tudják képzelni, hogyan élhet valaki teljes életet a szeme világa nélkül.

Sajnos az én ismeretségi körömben is van egy olyan kisfiú, aki megvakult. Az ő nehezített körülményeiről, életéről szeretnék néhány szót ejteni. A gyermek egy baleset következtében veszítette el látását. Szülei idősek már ezért kiképeztettek mellé egy vakvezető kutyát, aki az Arthúr névre hallgat. Nagyon hűséges társa mindenhová elvezeti, és segíti. Tanulmányait a vakok intézetében végezte, ahol megtanították írni, és olvasni. Braille, aki a Vakok Párizsi Intézetének egyik fiatal tanítója volt, kitalált egy új nyelvet, melynek segítségével a vakok számára is megnyílt az út az írás-olvasás elsajátításához. Egy egészen új ABC-t talált ki, amely kiemelkedő pontok mintázataiból áll, hiszen a pontokat a kéz könnyebben le tudja tapogatni, mint a folyamatos vonalakat. Amelyik érzékszervünket nem használjuk vagy visszamaradottabb a többi ez által sokkal fejlettebbé válik hiszen azok segítségével létezünk. A fehér bot és a vakvezető kutya a világon mindenkinek ugyanazt jelenti, segítségre szoruló embert.

Hálát adhatunk a sorsnak, az életnek mi egészséges emberek, hiszen a fogyatékoság megnehezíti az életkörülményeket.

Pályázó neve: Pásztor Bettina 11.A

Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája

Felkészítő pedagógus: Sebestyén Erika

Egy elfogadóbb világért: Mozgássérült ismerősöm története

Családi körömben van egy unokatestvérem, aki más, mint a többiek, róla szeretnék írni, közelebb szeretném hozni az emberekhez.

Koraszülöttként született. Gyengék végtagjai és izmai, nem fejlődtek ki rendesen így nem tudja saját testsúlyát, testét megtartani ezért kerekesszékre került. Anyukája neveli egyedül a lassan 30 éves fiát. Nagy segítség számára a napközi és ilyen gyerekekre specializálódott intézmények, így napközben tud dolgozni és fiát is biztonságba tudja. A napközi háztól-házig viszi a fiút, jó programokat rendeznek, szórakozást nyújtanak neki. Az unokatestvérem nagyon szeret társaságban, emberek között időt tölteni. Egy időben bentlakásos iskolában tanult, ahol több hozzá hasonló ifjú volt. Ott megismerte legjobb barátját, akivel a mai napig nagyon jóba vannak és nap mint nap találkoznak. Barátságuk irigyelhető, egyedi, nagyon jó. Sok helyre elviszik őket a napközi programjai által, itt meg szeretném említeni a Budapesten lévő nagy cirkuszi kirándulást ahol az első sorban ültek így mindent tökéletesen láttak a műsor folyamán, még be is lettek vonva egy-egy produkcióba. Nagy boldogsággal töltötte el őket ez a program, látható, leolvasható volt arcukról az öröm mely megfogalmazhatatlan szerintem meg is feledkeztek arról, hogy mások, mint mi. A fiú nagy rajongója a Forma-1-nek mindig nézi a tv-ben. Elektromos székével suhanni szokott, barátjával szokott versenyezni így kedvenc sportját, hobbiját gyakorolhatja. Nagy álma, hogy eljusson élőben egy Forma-1-es futamra és élőben tudjon szurkolni kedvencére. Nagyon szereti a meséket hallgatni és nagyon állatbarát. Van egy kutyája, aki mindig a kerekesszék mellett van vagy a fiú ölében van. Az egész család nagyon szereti az ifjút úgynevezett „örök gyerek”. Tele van örömmel, boldogsággal és szeretettel, elfogadta önmagát. Szeret énekelni, természetben lenni, olyankor úgy érzi, hogy ő is egészséges ember. Mindent sokkal jobban értékeli az apróságokat és azt, hogy nem csak feküdni tud, hanem ülhet, és emberek közelébe lehet, megvannak végtagjai. Nevelői is dicsérik, hogy milyen kitartó, fejlődésképes, tele van boldogsággal és élni akarással. Múltkor például megmutatta nekünk, hogy meg tanult kanállal enni kicsit nehézkesen, de nagyon ügyes így nem kell etetni. Sokan félnek egy speciális gyerek felnevelésétől – mondta az anyukája. Elmondása szerint neki is nehéz volt a kezdet, de volt segítsége, támasza. (Minden kezdet nehéz!) Sosem fordult meg

a fejében, hogy örökbe vagy intézetbe adja gyermekét szerinte ez egy ajándék volt így mindig vele lehet fia, aki számára az egyetlen boldogságot jelenti. Egy-egy mosoly, nevetés jókedvre deríti az embert. Néha azok az emberek a legjobb kedvűek, akiknek nincs meg mindenük, akik képesek minden apróságban a jót és a szeretetet megtalálni.

Remélem ez a kis történet kicsit közelebb hozta az emberekhez a másságot, elfogadóbb világot ahol nem a külső, hanem a belső számít.

Pályázó neve: Nagy Boglárka 10.B

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum. *Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,*
Szakközépiskolája és Kollégiuma

Felkészítő pedagógus: Szigeti Andrea

Az én hősöm

5 éves koromból van az első emlékem Éviről. Náluk voltam egy hétig, mivel édesanyámnak dolgoznia kellett. Szerettem vele lenni, persze sokat hisztiztem, amikor az ölébe ültetett. De most azt kívánom, bárcsak megint az ölébe hívna.

Sosem értettem, hogy miért szeret annyira babázni, gyöngyöt fűzni, illetve üveggolyókkal játszani. Mindig furcsállottam kisgyerekként, mégis miért játszik felnőtt nő léte? Később, mikor rákérdeztem, elmondták a „betegségét”. Nem okoltam érte, nem sajnáltam, hiszen annyi szeretet szorult belé, mint a csuda! Rengeteg, odaadó szeretet. Furcsa volt számomra a viselkedése, de sosem néztem rá más szemmel. Mindig is tiszteltem és csodáltam.

Hogy lehet keresztülnézni a hozzá hasonló embereken? Nem tudom megérteni. Lehet az én naivitásom miatt, vagy csak szimplán beláttam, hogy ők nagyszerű emberek és a légynek sem ártanak. Tele vannak szeretettel, annak ellenére, amivel élnek. Persze, nem tudhatom, milyen életük volt, én csak a felszínt látom, de biztos vagyok benne, akármilyen történt, ők akkor is vidámak maradtak. Mi mást tehetnének? A jelennek élnek. Nem emlékeznek a múltra, csak a környezetükre, nem várnak semmit a jövőtől. Csak a mának élnek. Tudom jól, hogy ezt nem szándékosan csinálják, és nem ők döntöttek erről az életformáról, de mégis annyira csodálatosak. Egyszerűen nem lehet semmibe venni őket. Ugyan úgy emberek, és joguk van az élethez, még ha csak korlátozottan is.

Sokan furcsán néznek egy adott személyre, aki ilyesfajta betegséggel született. Pedig nem szabad. Nyilvánvalóan máshogy kell kezelni, de nem szabad elfelejteni, hogy ők is ugyan olyan emberek, mint bárki más.

Az egyik családtagom is ilyen betegségben született. Évinek hívják. Egyszer, kiskoromban, amikor náluk töltöttem egy hetet, emlékszem köszönés után egyből rohantam a szobájába játszani. Szerettem, hogy a falak élénk sárga színben pompáznak. A szobát átjárta a fény, ami a nagy ablaknak köszönhető. Nem volt valami hatalmas szoba, de bőven elég volt számára. A falon nem voltak képek, csak egyetlen egy tájkép, ami egy tópartot ábrázolt. Különösen szerettem a nyírfából készült komódját, ami az ágya végében helyezkedett el. Az ágya szintén

nyírfából készült és mindig gondosan be volt vetve. Katica baba – így hívta a kedvenc rongybabáját – őrizte az ágyát és az álmait, minden egyes nap, illetve éjszaka. Játékait rendben tartva egy műanyag ládikóban tárolta.

Mire beértem a szobájába, már szépen kikészítette a gyöngyöket és madzagokat az ágyra. Kedvelte a kék színt, ezért leginkább azokat vette elő az aznapi gyöngyfűzéshez. Amint tudatta velem, hogy már alig várja a kezdést, a meleg beterítette a szívemet és nem távozott, amíg velem voltam. Szép sorjában nekikezdtünk egymás után a gyöngyöket felfűzni a madzagra. Csöndben voltunk, csak én dúdolgattam az akkori kedvenc mesém főcímdalát. Mindig elmosolyodott, mikor dúdolni támadt kedvem. Nem tudom, tényleg tetszett neki, vagy csak ösztönösen mosolyodott el? Lényegtelen, a lényeg az, hogy láthattam minden alkalommal mosolyogni. Ha ő mosolygott, én is mosolyogtam. Nem hagytuk, hogy bármi tönkre tegye a jó kedvünket. Csak fűztük és fűztük a gyöngyöket, úgy egy órán keresztül. Majd aztán kinyílt az ajtó, édesanyám mostohatestvére jött be szólni Évinek. Ideje volt boltba menni. Nem szerettem volna egyedül fűzni, ezért vele tartottam. – Most így kicsit érettebb fejjel, nagyon is örülök, hogy őt küldte boltba, mert ezzel kimutatta a bizalmát Évi felé és bebizonyította neki, hogy egyenrangúként kezeli. - Szerettem a sorok között bóklászni és szerettem, ahogy bánt velem. Egyszer sem szólt rám. Szinte csak az örömet láttam a szemében, akárhányszor együtt mentünk valahová.

Miután minden dolgot megvett, amit kellett, hazaindultunk. Sokszor lemaradtam, mivel elterelődött a figyelmem, de sosem szidott le érte, csak mosolyogva megvárta, míg beérem. Hazaértünk és folytattuk a gyöngyfűzést, mintha sosem szakítottuk volna félbe.

Ez a legkedvesebb emlékem róla. Nagyon szerettem. Tiszteltem és felnéztem rá. Az egyik hősöm volt, még a mai napig is az.

Voltak alkalmak, amikor csúnyán bántam vele, de hát mentségemre szóljon, kisgyerek voltam és folyton hisztiztem mindenért. Volt alkalom, mikor nem szerettem volna az ölébe ülni. Láttam rajta a szomorúságot. Már nagyon bánom, hogy nem ültem többször az ölébe. Minden ilyen hisztim ellenére tiszta szívemből szerettem és még mindig tiszta szívemből szeretem.

Most, hogy már kicsit „felnöttem”, teljesen máshogy vélem az emlékeket róla. Egy csodálatos ragyogó személyiség volt, aki mindig a kedvemben járt csak a mosolyom és a nevetésem miatt. Nem tudom emlékszik-e rám, habár kétlem, de abban biztos vagyok, hogy a nevemet sosem felejtí el. Fontos voltam neki, mint ahogyan ő is nekem.

Miután sikerült kiöntenem róla az érzéseimet és kitárni a szívem, nagyon sok dolgot beláttam:

Meg szeretném látogatni. Szeretném látni azt a káprázatos fülig érő mosolyt, amit a dúdolásom idézett elő, és ami megmelengette a szívemet, minden egyes alkalommal.

Sosem fogok más szemmel nézni rá, hiszen ugyan olyan ember, mint én vagy bárki más.

Nem fogom sajnálni, mert tudom, hogy nincs szüksége rá. Elfogadta ezt az életet, amit neki szántak. Megtanult benne élni. Tisztelem a kitartását és az akarat erejét, mert bebizonyította, hogy a sok rossz dolog és a sok rossz ember ellenére még mindig tud őszintén mosolyogni. Nem hagyta a fájdalmat győzni. Sőt, legyőzte a fájdalmat.

Évi, te vagy a hősöm, sosem léphet senki a helyedbe. Köszönök neked mindent. A sok türelmet és mesés pillanatot.

Pályázó neve: Markella Míra 9.

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Bedő Lénárd

A szeretet mindent legyőz

Élt egyszer egy nagy hegy belsejében egy Varázsló. Mivel nem voltak barátai, minden napját azzal töltötte, hogy varázsgömbjén figyelte az embereket.

Látta, ahogy a gyerekek boldogan kiszaladnak a napsütötte rétre. Nézte, hogy az emberek örömmel köszöntik egymást, szeretettel üdvözlük rég nem látott barátait. Szívében hatalmas irigység támadt. Őt sohasem szerette senki, nem is örült neki. Ha megjelent az emberek között, mindenki félt tőle. Ijesztő volt fekete ruhája, de még ijesztőbb a sötét szívéből sugárzó mélységes gyűlölet. Ezért elhatározta, hogy bosszút áll az embereken.

-Elveszem tőlük a napot!-kiáltotta.-Majd akkor örüljenek!

Ezzel kitárta karját, és hatalmas fekete köpönyege alá rejtve levitte a napot a hegy mélyére.

A világra hirtelen sötétség borult. Az emberek ijedten bújtak össze a házaikban. A külvilág tele lett baljós árnyakkal. A varázsló kárörvendezve vette elő újra varázsgömbjét.

-Ezt már szeretem! Mindenki fél és retteg. De hát...! Az meg mi?! Mi az a fény és melegség, ami abból a kis házból árad?

Ugyanis egy város szélén állt egy kis ház, ahol egy nagyon különleges Kisfiú lakott édesanyjával. Nem tudott futni, még járni sem, mint a többi gyerek. Egy kerekes székben ült, mert nem tudta használni a lábait. De a szíve tiszta volt, arcáról sugárzott a béke és a nyugalom. Ebből a békéből bőven jutott a körülötte élőknek is. Ha valaki szomorú volt, a Kisfiú közelében mindig megvigasztalódott.

-Hogy lehet az, hogy járni sem tud, mégis ilyen boldog?!- kiáltott fel döbbenet a Varázsló.- Majd én ellátom a baját!

Ezzel megindult a házikó felé.

A Kisfiú érezte, hogy valami sötét dolog közeledik, de egy csöppet sem félt, mert bízott magában. Életében annyi megpróbáltatásban volt már része, hogy megerősödött a lelke. Tapasztalta, hogy a felé rossz szándékkal közeledő emberek is megváltoznak előbb-utóbb, ha látják, nem tudnak ártani neki. Édesanyja biztatta mindig arra, hogy higgyen a jóságban.

A Varázsló berontott a házba, és emelte fekete köpenyét, hogy elpusztítsa a Kisfiút. De ő ránézett tiszta tekintettel, és így szólt:

-Mielőtt bántanál, tegyél velem egy próbát! Rendezzünk egy versenyt! Aki előbb eljut az erdőszélre, az nyer. A vesztes pedig szolgálni fogja.

-Ha-ha-ha! Hát ez nevetséges! Nem gondolod, hogy van esélyed ellenem? Még járni sem tudsz! Csak gurulni.

-Majd meglátjuk.-a fiú csak ennyit mondott.

Odaálltak a rajthoz, megkezdődött a verseny. A Varázsló nagyon gyors volt, hiszen egészséges lábai voltak. A Kisfiúnak viszont voltak barátai. A széke úgy száguldott, mint a szél, mert akik szerették, mindent beleadtak, úgy tolták. Egy darabig fej fej mellett haladtak. Akkor a Varázsló a gonosz bűbáját készült bevetni, de a fiú megérezte ezt, és figyelmeztette barátait, hogy gyorsítsanak. Végül a szeretet ereje segítette begurulni a célba. A varázsló megszégyenülve hajtotta le a fejét.

-Nem gondoltam volna, hogy egy tolószékes legyőz engem.

-De most aztán azonnal add vissza nekünk a napot!

A nap újra felragyogott az égen, és az emberek megint mosolyogtak, az árnyak eltűntek. A Varázsló pedig ott maradt a Kisfiúval, hogy szolgálja őt. De végül a kis házban ráragadt a fiú békéje, és kezdte más szemmel nézni a világot. Egyszer csak azt vette észre, hogy nem félnek már tőle az emberek. Mikor találkoznak vele, örömmel köszönnek neki. Szeretet költözött a szívébe, végül a fiú legjobb barátja lett.

A legfontosabb, hogy higgyünk abban, ha szeretetet vagyunk képesek adni, akkor mi is azt fogunk kapni cserébe. Nem számít, ha nem vagyunk tökéletesek, ha elfogadjuk magunkat, bennünket is könnyebben elfogadnak. ♥

Pályázó neve: Bolvári Hella 10.A

Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Bedő Lénárd

Te is lehetnél!

Volt egyszer egy házaspár. Első gyermeküket várták. Nagyon szerették egymást és nagyon várták a pici érkezését. Vizsgálatokra jártak, hogy tudják, minden rendben van a babával. Az orvosok mind azt mondták, hogy egy egészséges kislányuk születik majd. Elérkezett a várva várt idő. Elfolyt a magzatvíz. A feleség felhívta a férjet, aki éppen dolgozni volt és azonnal sietett a feleségéhez, akit bevitt a kórházba. Megszületett a baba felsírt, de az orvosok el is vitték rögtön. Az anya nem értette, hogy miért nem láthatja a gyermeket. Aztán az orvos kiment az apához és a családhoz. Szomorúan közölte velük, hogy sajnos a kislánynak nem fejlődött ki rendesen a lába. Amit sajnos nem láttak az ultrahangos felvételeken. Az apa kétségbeesett, nem tudta mit kezdjen a helyzettel és hogyan közölje ezt a feleségével, aki már annyira várta a kislányukat. Az anya eközben kérdezgette a nővéreket, hogy hol a kislánya és szeretné látni. Nővérek azt mondták neki mindjárt jön a férje és együtt megnézhetik majd a kislányukat. Megjelenik, az apa a nővérke kimegy és magukra hagyja őket. A férj levolt törve, de erőt vett magán és közölte a feleségével, hogy nem lett egészséges a kisbabájuk viszont ettől meg az ő lányuk és felfogják nevelni és szeretni fogják őt. Az anya nem volt elkeseredve éppen ellenkezőleg alig várta, hogy lássa kislányát. Az anyuka, és az apuka kijött a kórteremből és elmentek a recepcióra és érdeklődtek hol van a kislányuk. A nővérke elkísérte őket a kórterembe. Belépetek az ajtón és az anyuka megpillantotta a gyönyörű kis csöppséget, akinek fekete nagy haja és gyönyörű szép nagy kék szemei voltak. Az anya teljesen odavolt a gyermekéért. Az apa is nagyon örült. A kislány közös megegyezés alapján a Zoé nevet kapta. Azért is kapta ezt a nevet, mert a jelentése élet. Zizinek kezdték becézni. A szülők a nagy találkozás után felkeresték a kis Zizi orvosát, hogy megtudják, mikor vihetik haza szeretett kislányukat. Az orvos közli velük, hogy egy pár napig még bent kell maradnia az anyának és a babának, megfigyelésre. Elhagyják az orvosi szobát majd a férj visszakíséri, az anyát a kortermébe elbúcsúznak egymástól. Az apa hazamegy, majd betér a kis Zizi szobájába és a kis ruháit, játékait nézi és elmosolyodik majd nyugovóra tér. Másnap reggel elmegy egy virág boltba mivel a nagy rohanásban nem vett semmit a feleségének. Egy gyönyörű szép vörös rózsacsokorral lepi meg a feleségét, aki nagyon örült ennek a szép ajándéknak. Megjelenik a kórteremben Zizi orvosa, aki azt mondja, hogy Zizi nagyon erős kislány és semmi szükség már

arra, hogy bent tartsák. Viszont ellenőrzésekre be kell járniuk a kórházba. A szülők megköszönik a doktornak a segítségét és már rohannak a kis Ziziért, akiről tudni kell, hogy amíg a kórházban tartózkodott a nővérkéek kedvence lett. Nehezen, de megválnak, a kis csöppségtől az anyuka megköszöni, a sok gondoskodást majd férjével együtt haza indulnak. Ahogy belépnek az ajtón a család apraja és nagyja fogadja őket. Ők most látták először a kis Zoét, teljesen elvoltak tőle ájulva. A nagymama szerint egy földre szállt angyal, bár tudták, hogy Zizi nem olyan, mint a többi gyerek ettől még jobban szerették őt. Teltek, múltak a hetek. Zoét vitték a kórházba ellenőrzésre ahol is már nagyon várták. Az orvos megnyugtatta a szülőket, hogy minden rendben van, szépen fejlődik a kicsi lány, persze a nővérkéket is meglátogatták, akik nagyon örültek a találkozásnak már nagyon várták a kis angyalt, ahogy ők nevezték. Az anya ennek a sok szeretetnek és törődésnek a hatására szerette volna, ha mindenki megtudja, hogy igen is ő egy fogyatékkal élő kislányt nevel, akit mindennél jobban szeret. Írt egy blogot, ahol is elmesélte Zoé mindennapjait és, hogy milyen fantasztikus emberek veszik őt körül. Oly annyira jól sikerült ez a blog, hogy felfigyelnek az édesanya írására. Megkeresi egy újságíró, aki kéri őt, hogy beszéljen a várandósságáról a szülésről és a kicsi Zoéről. Az édesanya elfogadja ezt és eleget tesz az újságíró kérésének. Olyan jól sikerül ez a cikk, hogy a blogon gratulálnak neki az emberek. Mivel rengeteg emberhez eljutott ez a szívből jövő cikk. Időközben Zizi kész nagylány lesz. Nagyon tehetséges és szeretetre méltó, nagyon szépen rajzol és fest. Az iskolában is ügyesen veszi az akadályokat. Versenyekre jár. Az osztálytársaival is nagyon jól kijön. Nagyon érdekes attól még, hogy fogyatékkal élő sportol, még hozzá kosárlabdázik. Kosárlabda iránti szeretetét az édesapájától örökölte, mivel amikor Zizi kicsi volt az apukája hordta őt kosárlabda meccsre. Annyira megszerette, hogy úgy döntött belevág. Az anya persze egészen eddig vezette a blogot. Felkeresi őt egy iskolaigazgató, hogy mi lenne, ha Zoé tartana egy előadást az iskolában a gyerekeknek. Az anya elmeséli lányának a történetet, aki nagyon meglepődik, de persze nagyon örül neki. Zoét mindig is úgy nevelték, hogy ő egy teljes értékű gyermek és ne szégyellje ezt, mert egyáltalán nem más ugyanolyan, mint a többiek. Zoé elfogadta a felkérést elmegy, az iskolába ahová csupa egészséges gyerek jár. Már nagyon várják Zoét hisz olyan sokat hallottak már róla. Nagy taps fogadta őt. Zoé azt a címet adta az előadásának, hogy: Te is lehetnél! Arra próbálta felhívni a figyelmet, hogy a betegséget nem mi választjuk, viszont a javunkra fordíthatjuk. Az emberek nagyon előítéletesek tudnak, lenni lenéznek a fogyatékkal élőket pedig mind egyenértékűek vagyunk. Erre nagyon jó példa a paralimpikonok, akik testi és értelmi fogyatékosok. Egy nemzetközi sportversenyen vesznek, részt mely majd nem megegyezik az olimpiai játékokkal. Többek között olyan kerekesszékesek is, mint Zoé. Megköszöni a figyelmet és a diákok érdeklődését, felhívja

édesanyját, aki elmegy érte és haza is viszi őt. Az ágyában fekszik és tévét néz, amiben lát egy reklámot ahol is a fogyatékkal élő gyerekeknek gyűjtenek. Zizit ez annyira megérinti, hogy elmeséli anyukájának, hogy mit látott és kéri a segítségét. Az anya azt találja ki, hogy Zoé festhetne egy festmény, amit felajánlanának egy árverésen mind ezt a blogban is leírja ahol is kéri az embereket, hogy minél többen jöjjenek el és gyűjtsenek pénzt a fogyatékkal élőknek. Zoénak másnap kosárlabda edzése van és megkéri társait, hogy ők is jöjjenek el. Zizi nagyon sokat gondolkodik mit is kéne, hogy fessen, amivel felhívhatja a figyelmet a fogyatékkal élőkre. Eszébe jut, hogy csinálhatna egy olyan képet, amin a híres paralimpikonok találhatók, többek között: Csonka András-asztali tenisz, Biacsi Ilona-atlétika, Mezei Katalin-erőemelés, Burányi Flóra –Judo. Elérkezik a várva várt esemény. Rengetegen jelennek meg köztük nagy vállaltok igazgatói is. Közülük sokan licitálnak Zoé képére majd egy nagy összegért el is kell. Az árverésre természetesen a fogyatékkal élők is eljöttek többek közt Zizi sport társai is. Az árverésen megszólítja egy vele egykorú fiú, és megdicséri Zoét nemes szándékáért. Oly annyira lenyűgözte Zizi szépsége a fiút, hogy elfelejtett bemutatkozni. Aztán persze eszébe jut és kiderül, hogy a neve Vilmos. Zoénak is nagyon tetszik a fiú még el is pirul. A fiúnak szólnak a szülei, hogy menniük kell, ezért megadja a telefonszámát és elköszönnek egymástól. Zizi szülei is észreveszik, hogy nagyon jól érezte magát a lányuk a fiú társaságában. Vége lesz az árverésnek ahol is rengeteg pénzt gyűjtöttek össze. Nagyon boldogok és elégedettek voltak. Zoé és a szülei felkeresték az alapítványt, hogy személyesen adják át az igazgatónak az árverésen összegyűlt összeget. Az igazgató nagyon hálás volt és bemutatta nekik az épületet ahol is találkoztak fogyatékkal élő gyerekekkel. Zizi nagyon élvezte és megfogadta az igazgatónak, hogy többször is megfogja látogatni az alapítványt. Amint végeztek a lány egy hívást kapott, Vili volt az. Szeretett volna találkozni Zoéval, aki igent is mond a fiúnak. Egy sétára hívja, a lányt a városba majd egy étterembe mennek. Oly annyira jól érzik magukat, mint ha ezer éve ismernék egymást. A nap végén pedig a fiú hazakíséri a lányt. Zizi elmeséli anyukájának, hogy mennyire jól érezte magát a fiúval. A randevú során kiderült, hogy Vili édesapja vásárolta meg a képet, amit Zoé festett. Zizi izgatottan és elégedetten aludt el. A lány és a fiú sokat találkoztak majd járni kezdtek. Nagyon szerették egymást, és a fiú mindenben támogatta a lányt. Oly annyira, hogy közös egyetemre is mentek gyerekeik is születtek és együtt élték le az életüket.

Pályázó neve: Berki Veronika 12. A

Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája

Felkészítő pedagógus: Tamás Dóra

A többi néma csend ...

Ledobogok a lépcsőn. Elaludtam. Pedig tudom, hogy Arnold már biztosan nyúzza a gitárja húrjait. Nem hiszem el, hogy nem szólt. Tudja, hogy imádom érezni a játékát. A konyhába érve már biztosan tudom, hogy gyakorol. A talpam alatt érzem a bizsergést, ami akkor járja át a házat, ha ő gyakorol. Elmosolyodom. Tudom, hogy csak miattam tekeri maxra az erősítőt.

Szinte berontok a garázsba, ami a konyhából nyílik. Abbahagyja az elektromos gitáron a játékot. Féloldalas huncut mosollyal néz rám. Az én sunyi bátyám.

“Nem akartalak felkelteni” - olvasom le a szájáról. Megvonom a vállam, jelezve, hogy nem kell mentegetőznie, mert nem haragszom. Hogyan is tudnék haragudni rá? Odaülök az erősítő mellé, ahol az én törzshelyem van. Megint elkezd játszani, én a kezem az erősítőre teszem. Bizsereg az ujjaim alatt. Tudom, hogy milyen szépen játszik. Emlékszem rá. Egy idő elteltével megint abbahagyja a gyakorlást. Vádlón nézek rá. Egy bocsánatkérő mosollyal int a fejével az ajtó felé. Kicsit megugrik a szívem. Tudom, hogy a bandája többi tagja jött meg. Olyankor, amikor apa nincs itthon, mert dolgozik, nálunk van a próba. Feláll, hogy üdvözlje őket. Én is odafordulok hozzájuk és integetek nekik. Ők odabiccentenek nekem. Már hozzászoktak, hogy jelen vagyok a próbákon. Dani leül a dobok elé. Hosszú fekete haja össze van fogva a tarkóján. Kristóf elfoglalja helyét a szintetizátornál. Én visszahuppanok az erősítő elé és ráteszem a kezem. Megint elfog az a jóleső bizsergés.

Felnézek a bátyámra, és látom, hogy engem néz mosolyogva. Ő az én támaszom. Nem is tudom, hol lennék nélküle. Viszonzom a mosolyát. Ez a mosoly többet mond bármely szónál a világon, és ezt ő is tudja.

Arca egyik pillanatról a másikra komorul el. Ujjai lavírozása a gitárján abbamarad, amit én kicsit nehezményezek. Látom, hogy mögém néz. Megfordulok én is. Apa ma hamarabb ért haza a munkából. Engem szinte észre sem vesz, csak a bátyámnak mond valamit. Szándékosan nem nézem a száját. Nem akarom tudni, hogy mit mond.

Nem képes elfogadni, hogy nem hallom őt. Csak nem értem, hogy ezért miért engem büntet. Három hónapja, amikor a baleset történt, eleinte próbált velem beszélni, de hamar rájött, hogy nem gyógyulok meg. Értem én, hogy hozzá kell szoknia, hogy lett egy süket lánya. De nekem

meg rá lenne szükségem. A támogatására. Nem a tagadására, nem arra, hogy képtelen elfogadni engem így. Mintha én tehetnék arról, hogy berobbant az egyik gázcső a színházban. Gyorsan elhessegettem a szörnyű emléket. Felállok, és kimegyek mellette az ajtón.

Visszamegyek a szobámba. A gépem előtt ülve látom, hogy g-mailre jött egy levelem. Ellától jött, igaz két hete küldte. A legjobb barátnőm. Eddig még nem írtam neki vissza. Azóta nem találkoztam vele. Nem is tudom, hogy mit mondhatnék neki. Egy ideje már kattogok azon, hogy mit is kellene neki írnom. Nagyon hiányzik, de ez az új Dana félek, hogy megijesztené, vagy nem tudná, hogyan kezelje. De nem hagyhatom a barátságunkat emiatt veszni hagyni. Főleg így, hogy meg sem próbálom.

Rákattintok a *válasz* gombra. Nagyot szusszanok, mielőtt nekiállnék a levél írásának.

Szia, Ella!

Tudom három hónapja, hogy utoljára beszélünk, és megértem, ha végig sem olvasod ezt az e-mailt, de engedd meg, hogy magyarázattal szolgáljak.

Hol is kezdjem? Azt hiszem, az elején kellene. Minden megváltozott, amióta elvesztettem a hallásomat. Azt hiszem, nekem is idő kellett, hogy ezt az egészet megszokjam. Annyira reménykedtem, hogy újra hallhatok. De ez végleg elveszett, amikor az orvosok közölték, erre nincs esély. Szomorú voltam. Sőt, ez a szó nem fejezi ki azt, amit akkor éreztem. Bevallom, kezdek hozzászokni ehhez az egészhez. Arnold annyira rendes hozzám. Imádom, hogy nem zavar el a próbákról, és a koncertjeikre is eljárhatok.

Te nem ismered ezt az új Danát. Félek. Nem tudom, hogyan kezelnéd ezt az egészet. A szájról olvasás még nagyon nem megy. Van egy hallókészülékem, de kicsit zavaró. Olyankor viszont beszélek, mert nagyjából hallom, amit mondok. Nem akarlak elveszíteni. Nem akarom, hogy így láss. Nem akarom, hogy a mindig szószátyár Dana helyett ez a dadogós jelenjen meg előtted, amikor eszedbe jutok. Nem akarom, hogy azt hidd, már nem vagy fontos nekem. Szükségem van rád.

Küldés.

Hosszan kifújom a levegőt. Észre sem vettem, hogy visszafojtottam a lélegzetem. Idegesen dobolok az ujjaimmal, majd rájövök, hogy semmi értelme ezen stresszelni. Felállok a székből. Felkapom a hallókészülékem az asztalról. A talpam alatt még mindig érzem a bizsergést, szóval Arnoldék még próbálnak. Lesettenkedek a lépcsőn. Apa már elment otthonról. A fiúk már az ajtóban öltöznek. Elhúzom a szám. Lekéstem a próbájuk végét.

Köszönetként odaintenek nekem. Ügyetlenül visszaintegetek nekik. Arni becsukja utánuk az ajtót, majd a konyha felé veszi az irányt. Én is követem, mert éhes vagyok.

– Éhes vagy? - kérdez a szemembe nézve. Szóval észrevette, hogy betettem a hallókészülékem.

– Éhen halok - válaszoltam talán kicsit túlozva. Elcsoszog a hűtőig, majd nézem, ahogy szinte kipakolja az egészet. Margarin, pulykamell sonka, paradicsom, ketchup, majonéz, uborka, saláta. Arnold igazi maxi szendvicseket tud csinálni.

– Hogy tetszett az előadásunk? - kérdezi, miközben kettévág egy zsemlet.

– Nagyon tetszett. Napról-napra jobbak vagytok - mondom őszintén.

– Köszí a megerősítést hugi - nyalja meg az ujját, ami vajas lett. - Most hétvégén lesz egy kisebb koncertünk.

– Ott leszek - mondom mosolyogva. Tudom, hogy örül annak, hogy ott vagyok. A koncert felét végigszemezzük. Kell neki a biztatás, és ha látja, hogy tombolok a zenéjükre, magabiztosabban mozog a színpadon. Imádom, amit csinálnak. Elég karakteres hangja van. És biztos állíthatom, hogy kreatív. Ő írja a dalszövegeket, és dalszerző is. Mondhatni multifunkcionális.

– Ki gondolta volna... - nevet rám. Megdobom egy salátalevéllal, ami célt téveszt, mert elhajol előle. Odanyújtja nekem az egyik szendvicset. Én éhezőként tépem ki a kezéből, ami miatt megint megnevettetem. Visszabattyogok a szobámba, immár teli hassal. A gépem új e-mailt jelez, a feladó pedig nem más, mint Ella. Örült módjára száguldok a gépem elé. Háromszor elolvasom a levelet. A nap hátralévő részében sűrű levélváltásba bonyolódunk, nekem pedig levakarhatatlan mosoly ragadt az arcomra.

Tömve van a klub. Már most alig lehet lépni. Hihetetlen, hogy ennyien szeretik a bandát. Bár ha jobban belegondolok, nem is annyira hihetetlen. Hiszen csodásan játszanak. Nem lehet őket nem szeretni. Még hátul vannak a színpalak mögött. Rezeg a telefonom. Arnold írt. Izgul a ma este miatt. Léptek már fel, de ennyi ember előtt még sosem. Visszaküldök neki egy sms-t, amiben biztosítom, hogy tökéletesek lesznek ma este.

A kijelző jobb felső sarkára pillantva látom, hogy van még tizenöt perc a kezdésig. A pult felé tülekedem egy kis frissítő reményében. Teljesen kiszáradt a szám.

– Hello. Egy baracklevet szeretnék kérni - mondom a szakállas pultosnak, aki odabiccent nekem, ezzel jelezve, hogy hallotta a kívánságomat. Míg várom, hogy megkapjam a

rendelésemet, körbenézek. Már most villóznak a Led fények, és a zene, amit bekapcsoltak, valami dubstep lehet. Az ujjaimmal a márványlapon dobolok, miközben magam mellé pillantok. A bal oldalamon egy zöld hajú, tupírozott rocker ül, aki elmélyülten bámul a poharába.

Jobb oldalon, kicsit közelebb hozzám, egy napszemüveges fiú ül. Talán velem egykorú, vagy kicsivel idősebb lehet. Ő háttal ül a pultnak. Bárszékével időnként körbeforog, majd amikor észreveszi, hogy bámulom, ledermed, kezét hanyagul a pultra veti, és felém néz.

– Szia - olvasom le a szájáról a félhomályban. Hiába van benn a hallókészülékem. Ilyen ricsajban képtelenség beszélgetni.

Visszaintegetek neki. Vajon miért van rajta szemüveg? Nem bírja a villogó fényeket? Biztos migrénes vagy epilepsziás. Azok nem bírják elviselni a vakító fényjátékot. Még mindig engem vizslat a napszemüvege alól. Hirtelen elmosolyodik.

– Min mosolyogsz? - kérdezem talán kissé bosszúsan. Mit vigyorog itt, mint egy vadalma?

– Próbálom kitalálni, hogy mire gondolhattál, amikor forogtam a székkal.

– Semmire - mondom. Ezzel lezártnak tekintem a témát. Elnézek a színpad irányába.

Még tíz perc a kezdésig. Amikor visszanézek, azt veszem észre, hogy közelebb húzta a székét.

– Tudod kik fognak fellépni? - kérdezi a poharába kortyolva.

- Evil Brothers. Imádom őket - mondom lelkesen.

– Nagy rajongójuk lehetsz - mosolyog rám.

– Ha tudnád mekkora. Imádom, amit csinálnak, hogy kényes témákról énekelnek, megmozgatják a közönséget... - zavarban vagyok, így abbahagyom a banda fényezését.

– Igen, én is szeretem a zenéjüket. De nem hiszem, hogy én tudnék ekkora litániát zengeni róluk - nevet ki.

– Ne haragudj. Be sem mutatkoztam: Biker Brendon. Téged hogy hívnak?

– Dana - válaszolom. Szándékosan nem mondom a vezetéknevem. Egyből rájönne, hogy a frontember húga vagyok. Úgy tesz, mint aki ezt észre sem vette.

– Nemsokára kezdenek. Nem megyünk közelebb addig, amíg lehet?

– De igen. Menjünk! - Felállok, de pár lépés után, látom, hogy még mindig a bárszéken ücsörög.

- Te nem jössz? - kérdeztem értetlenül. Hisz az ő ötlete volt, hogy időben találjunk jó helyet, de meg sem moccan. Fancsali arcot vág, majd lemondóan lehajtja a fejét.
- Minden rendben? - kérdezem aggódva.
- Igen, csak... Nem ezzel akartam kezdeni a bemutatkozást. Viszont úgy tűnik, beleestem a saját csapdámba- húzza el egy fanyar mosolyra a száját.
- Nem igazán értelek... - mondom. Tényleg nem. Miről beszél?
- Vak vagyok - hadarja el egy szuszra. Szóval ezért a napszemüveg.
- Én meg siket - jelentem ki. Húha! Azt hiszem, még sosem mondtam ki. Először értetlen képet vág, majd kicsit felderül.
- Azta! Egy zeneimádó siket - nyugtázza. Már értem, hogy miért mosolyog.
- Hát tényleg elég furán hangzik - mosolyodom el én is.
- De így szó szerint a testemmel érzem a zenét. Na, gyere! Ne mereszd ott annyit a feneked. Mozgás, mert elfoglalják a jó helyeket - ragadom meg a karját, és húzom a tömegben.
- Így is heves lökdösődés árán sikerül helyet találnunk. A hangszórók elé álltunk.
- Üdvözlök mindenkit ezen a gyönyörűnek ígérkező szombat estén - mondja a bátyám lelkesen a mikrofonba, amit hatalmas üdvörlég követ.
- Engedjétek meg, hogy egy olyan számmal kezdjek, ami legalább annyira fontos nekem, mint az, akinek szól. Dana, ez neked szól - néz rám a színpadról. Elkezdődik a szám. Sosem hallottam még tőlük. Szóval ezt akkor gyakorolták, amikor nem voltam ott? Kis sunyik.
- Szóval te vagy a húga? - kérdezi Brendon a koncert után. Visszabattyogtunk a pulthoz. Arnoldra várok.
- Igen.
- Kicsit irigyellek - mondja tettetett bosszúsággal.
- Állj be a sorba! Tudod hány lány lenne a helyemben, hogy nulla - huszonnégyben Arnolddal lehessen?
- Sok? - kérdezi az állát vakarva.
- Nagyon sok - erősítem meg.

Arnold igyekszik felém a tömegen keresztül. Lassan haladnak ő meg a dobosuk, Benett, mert lépten - nyomon megállítják őket autogrammért vagy fényképért. Bocsánatkérően néz rám, én pedig kinevetem.

– Ne haragudj. Tudom, hogy már egy órája el kellett volna indulnunk haza - szabadkozik, mikor odaér hozzánk.

– Semmi baj.

– Szia Bren - fog kezet vele Arnold.

– Ti ismeritek egymást? - kérdezem kíváncsian. Nincs ideje válaszolni, mert Brendon és Benett fura kézfogás sorozata láttán már tudom, honnan ismerik egymást.

– Szóval te Benett barátja vagy?

– A legjobb barátja - javít ki Benett.

Együtt indulunk ki a parkolóba a kocsink felé. Benett ma nálunk alszik. Arni kinyitja a kocsit. Én és Brendon hátra ülünk.

– Arnold, nagy baj lenne, ha Brendon is nálatok lenne ma velem együtt?

– Egy ember nem oszt, nem szoroz. Nyugodtan - erősíti meg a bátyám.

– Téged nem zavar Dana? - kérdezi mellőlem Bren.

– Nem.

– Köszönöm a ma estét - súgja oda nekem. - Rég éreztem ilyen jól magamat egy ember társaságában. Olyanében, aki nem Ben. Mármint érted, mit szeretnék ezzel mondani, ugye?

– Ha arra gondolsz, hogy ma nem éreztettem veled, hogy kevesebb vagy egy egészséges embernél, mert látássérült vagy - igen, értem. Te értesz engem. Tudod milyen érzés, ha megbámulnak vagy ujjal mutogatnak rád? De te nem éreztetted velem, hogy más vagyok. Szóval én is köszönettel tartozom neked.

Rám villantott egy 1000 Wattos mosolyt. Szóval, mi négyen úton voltunk hozzánk. Arnold felhangosította a rádiót. Utáltam ezt a zenét. Fintorogva nyúltam a fülemhez, és kivettem a készüléket. Hátrahajtottam a fejem az ülésén. Behunytam a szemem, és hallgattam a semmit. Már nem félek tőle. Sőt, igazából megnyugtató, hogy nem *hallok* mást. A többi néma csend...

Pályázó neve: Szulimán Dominika 1/13. A

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum. *Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,*
Szakközépiskolája és Kollégiuma

Felkészítő pedagógus: Musza Evelin

Köszönet mindenért

Szemedbe nézek és látom,
különleges vagy, de bánom,
hogy megszülettem anno,
mert így élni nem jó.

Mert kihívás minden nap,
de látom, te velem vagy.
Nem számíthatok másra
és nem maradtam árva.

Szülőként nem ezt érdemled;
Ha kell, gyermeked védjen meg.
Te látod, én is ember vagyok
s meggyógyulok, mert akarok.

Köszönöm, hogy segítesz,
ne félj, el nem veszítesz.
Én soha nem feledlek,
amit tettél, azért SZERETLEK!

Pályázó neve: Kabay Klaudia 1/13.A

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum. *Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,*
Szakközépiskolája és Kollégiuma

Felkészítő pedagógus: Musza Evelin

Gyermekek!

Megszületett a Kisfiam,

felsírt kora hajnalban.

Magamhoz húztam lassan,

egy igazi angyalt kaptam!

Isten ajándéka Ő,

majd jött egy kis bökkenő,

azt mondták Ő kicsit más,

Down-kóros a kisbabám.

Nekem így is Ő a legszebb,

kiért anya mindent megtesz.

Szeretetben felnevelem,

hogyan teljes élete legyen!

Mindenki majd másként néz rá,

de én mindig vigyázok Rád!

Lesznek akik elfogadna,

olyannak, amilyen vagy!

Csodálatos, tiszta lélek,
könnyezek, ha reád nézek,
lágy érintésedet érzem,
látom magam szemeidben!
Hazaérve megnyugodtam,
férjem karjába ugrottam.
Boldog életünk lesz eztán,
a családi idill láttán,
biztosan állíthatom,
valóra vált egy Álom!

Pályázó neve: Rendes Luca 12. B

Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája

Felkészítő pedagógus: Tamás Dóra

Éltrevalók

Küldetésük van az életben,

S nekünk támogatnunk kell őket ebben érdemben,

Nekik az *egyensúlyt* meg kell lelni,

Nekünk *támaszként* kell ebben szerepelni.

Sose felejtjük el támogatni a sérült embereket,

Hiszen ők is igénylik *a szeretetet*.

Ők elsősorban *emberek*,

Csak másodsorban betegek.

Nem látókat tanítunk *látni*,

S közben mi sem *”látunk”*,

Halláskárosultakkal foglalkozunk,

S közben mi magunk sem *hallunk*.

Ha ők ezért betegek,

S ezért nem tarjuk őket teljes mértékben embernek,

Mi sem vagyunk egyebek,

Mint, *”sérült”* beteg emberek.

Pályázó neve: Tóth Diána 11. A

Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája

Felkészítő pedagógus: Sebestyén Erika

A lány, aki 17 éves volt...

Épp mosogatott. A zsíros edényt dörzsölgette a szivacsot fogva. Jó alaposan megsikálta, pedig már nem volt rajta több folt. Majd mikor befejezte a tisztogatást, az edényt a csepegtetőbe rakta. Ez volt az utolsó tányér, amit el kellett mosogatnia. Bement a szobába, majd telefonozni kezdett. Mikor elkezdett pötyögni a mobil hangosan mondta a betűket, szavakat. A lány vak volt. Hat éves korában veszítette el a látását, egy rosszul sikerült agyi műtét során. De a lány boldogan élt. Volt családja, megvolt mindene, amit szeretett volna. Voltak barátai, akik elfogadták, hogy neki van hiányossága. Mert-e hiányosság ellenére teljes ember volt, sőt! Jobb, mint néhány társa. Máshogy látta a világot, más felfogása volt. Neki ez jutott, a vakság, mégis elfogadta. Nem volt gyenge, minden akadályt legyőzött.

Éppen egy barátjával beszélgetett, megbeszélték, hogy találkoznak valamikor. Közben a lány nem érezte túl jól magát, így szólt az édesanyjának. Fejfájásra panaszkodott, de nem gondoltak rosszra. A lány bevett egy fájdalomcsillapítót és visszatért az internet világába. Később a fejfájása visszatért. Majd újra és újra. Egyik délután elájult, szülei gyorsan bevitték a kórházba. Volt egy kishúga is, aki a suliból hazatérve kapta a hírt miszerint: nővére rosszul lett. Ő is bement hozzá, mindenki aggódott: barátok, család. De a lány mosolygott. „Nem lesz semmi baj! Kérlek, ne aggódjatok!”

Sajnos a kórházban nem foglalkoztak vele igazán, a stresszre fogták az egészet. Néhány nap múlva vizsgálták meg. Kiderült, hogy az agydaganata kiújult. Az aggodalom, ami így is nagy volt még nagyobb lett.

- Mi lesz így?

- Vajon megműtik?

- És ha túl nagy a daganat?

A család felől csak úgy záporoztak a kérdések. A kórház bejelentette, hogy átszállítják egy másik kórházba, ahol tudnak ezzel foglalkozni. A lány édesanyja menni szeretett volna, így ő is beült a lányával a mentőbe. Az autó gyorsan ment, hogy időben odaérjenek, de a sebesség nem volt elég. Mire az autó odaért késő volt, a lánynak agyvérzése lett.

Már nem telefonozik, nem mosolyog, nem nevet, nem sikálja a már amúgy is tiszta edényt. A barátai, a családja, az ismerősei összetörték. A lány ezt az akadályt nem tudta legyőzni. Ő ott a mentőben elhagyta az élők sorát örökre. Utána csak az üresség maradt. A családja még mindig és örökké gyászol. A lány mindössze 17 éves volt.

De a sok boldog pillanat, amit okozott eszébe jut minden szeretnének, csak már sötétebben gondolnak rá. Már nem jóízűen nevetnek, hanem szomorú mosolyt ejtenek, esetleg sírnak is. De a lány nem ezt akarta. Ő azt szeretné, ha a halálától függetlenül mosolyognának az emberek. Még így is a pozitivitást adta. Lélekben itt van és segít másoknak, hogy legyőzzék az akadályokat.